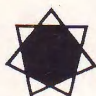
ILEANA MĂLĂNCIOIU

POEZII

editura
VITRUVIU

ILEANA MĂLĂNCIOIU s-a născut la 23 ianuarie 1940, în comuna Godeni, județul Argeș. Este licențiată în filosofie a Universității București, promoția 1968. • A debutat în 1965 în revista „Luceafărul". În 1975 și-a luat doctoratul cu o teză despre tragic. • A fost redactor la Televiziunea Română, la revista „Argeș", la studioul „Animafilm" și la revista „Viața Românească". După 1989 a fost redactor-șef adjunct la „Viața Românească" și redactor-șef la editura „Litera". • CĂRȚI DE POEZIE: *Pasărea tăiată,* 1967; *Către Ieronim,* 1970 (Premiul revistei „Argeș"); *Inima reginei,* 1971; *Crini pentru domnișoara mireasă,* 1973 (Premiul Academiei); *Ardere de tot,* 1976; *Peste zona interzisă,* 1979 (Premiul Uniunii Scriitorilor); *Sora mea de dincolo,* 1980; *Linia vieții,* 1982 (Premiul Asociației Scriitorilor din București); *Urcarea muntelui,* 1985 (Premiul Uniunii Scriitorilor). • ANTOLOGII: *Poezii,* 1973; *Cele mai frumoase poezii,* 1980; *Ardere de tot,* 1992 (în seria „Poeți români contemporani"). • REEDITĂRI: *Sora mea de dincolo,* 1992 (Premiul „Urmașii Văcăreștilor" pentru cea mai frumoasă carte de poezie); *Urcarea muntelui,* 1992 (ediție revăzută și adăugită). •

ILEANA MĂLĂNCIOIU • POEZII

COLECȚIA DE POEZIE ROMÂNEASCĂ ÎNGRIJITĂ DE MIRCEA CIOBANU

director Mircea Ciobanu

coperta Ileana Procheș • consilier editorial Ioana Călina Marcu • redactor Maria Graciov

---

ISBN 973-97343-7-5

ILEANA MĂLĂNCIOIU

POEZII

Editura Vitruviu
București
1996

Să mi se ia pentru o vreme trupul,
să rămân suflet și atât,
să plâng cum plâng sufletele singure
când li se face urât.

Să mi se ia amintirea că am fost
trup și suflet odată,
să mi se lase chinul vinei mele
și dreptul de-a fi judecată.

Să-mor în moartea Lui cea mare
și să mă-nfricoșeze înotul,
Din când în când să fii și tu alături
Și-apoi să cred că ai pierit cu totul.

Să nu-mi fie clar cuvântul Lui,
să-ncerc să-l aflu și să mă-nspăimânt
să mi se lase toată îndoiala
pe care am avut-o pe pământ.

DRUM

Mă-ndrept pe drumu-ntunecat anume
Să nu-mi văd boii tineri şchiopătînd;
Le-au intrat potcoavele-n copite
Şi se tem s-atingă de pămînt.

Din cînd în cînd îmi îngenunche-n jug
Şi fiindcă n-am tărie să-i îndemn
Se uită blînzi şi se ridică singuri
Şi pleacă amîndoi ca la un semn.

Şi doar la miezul nopţii îi opresc,
Dejug pentru o vreme şi rămîn,
Lătrată de toţi cîinii mahalalei,
La poarta potcovarului bătrîn.

Le iau pe rînd picioarele în braţe
Şi îi apăs cu palma pe copite
Să ştiu pe care parte-au şchiopătat
Şi să le-acopăr oasele tocite.

Bătrînul trece cuiele prin foc,
Le potriveşte bine şi le bate
Şi cînd se strîmbă şi ajung în carne
Le scoate înapoi însîngerate.

Apoi le-ndreaptă şi le bate iar,
Mă-ntreabă unde merg şi cine sînt
Şi ca să ştie de-am să pot ajunge
Îi pune să se sprijine-n pămînt.

M-ajută să-i înjug și să-i pornesc,
La început încet și şchiopătînd
Şi cîinii ne mai latră o vreme și ne lasă
Şi rănile se vindecă mergînd.

STURIONII

Urcă sturionii la izvoare...
Ce limpede e apa care-i petrece,
Şi cum le cresc înotătoarele în ea
Pînă se face rîul vîlcea!
Şi cum cresc mai departe înotătoarele
Pînă le sprijină-n maluri să oprească izvoarele!

Trec sturionii de izvoare...
Intră în piatra seacă de după ape
Şi piatra creşte,
De parcă muntele ar respira
Adînc prin branhiile unui peşte.

Vin ploile prin stîncile roase,
Ca printr-un puternic schelet,
Şi se vede din depărtare
Cum îşi desfac ei trupul dinadins
Să li se scurgă icrele în mare.

Nu vă-ngroziţi cînd pietrele trosnesc
Şi dacă vi se rup de sub picioare,
Ca oasele de peşte călcate din greşeală,
Să ştiţi că vă aflaţi lîngă izvoare.

Beți apele acestea cu icre cu tot,
Să simțiți cum vă urcă sturionii prin trup —
E un loc unde sîngele nu-i mai încape —
Cînd le-or țîșni înotătoarele prin voi
Vă veți putea împotrivi oricăror ape.

ÎNTOARCERE

Caut făina răspîndită-anume
Să-mi ştie dorul drumul înapoi,
Mi-a pocnit sub ploaie felinarul
Şi mă luminează iarăşi piatra
Scăpărată în copitele de boi.
Scîrţîitul roţilor încurcă
Barba tatei sprijinită-n piept,
Juncii aplecaţi sub greutate
Se împleticesc pe drumul drept.
Fulgerul a înroşit resteul
Şi le arde blana de la gît,
Biciul s-a-nnodat în crucea nopţii,
Dar ei fug de drag şi de urît.
Tunetul îmi zguduie căruţa,
Porumbelul priponit se zbate
Şi rupîndu-şi sfoara-nsîngerată
Zboară iar cu coviltiru-n spate.
Parc-am luat neliniştea din Vlaşca
Pentr-un coş de mere burduşite
S-o ascund în casa părintească
Şi de zece ani cîţi sînt de-atunci
Umblă şesul să mă urmărească.

RUGĂ

Mă rog de tine, băiat curajos,
Încercat pe zidul morții în bîlciul copilăriei,
Nu umbla să mă smulgi de la zmeul cu şapte capete,
Ca să cîştigi o parte-a-mpărăției.

Eu am venit de bună voie aici,
Am şters vatra-mpăienjenită,
Am frămîntat de două ori pămîntul
Și am umplut cuptoarele cu pită.

Apoi am rupt-o țărăneşte pe ştergar
Să iasă aburi calzi şi i-a simțit din depărtări
Și-n locul buzduganului vuia ca uraganul
Mirosul tras pe cele paişpe nări.

Îl aşteptam să aflu gustul pîinii
Și numai după bătaia inimii am înțeles că e bună,
Că pînă la piept era îngropat în pămînt
Și de la umeri în lună.

O, toate fetele acelea din poveste
Care de teamă v-au urmat mereu,
Cînd e atît de simplu şi de omeneşte
Să-ncerci o dată să iubeşti un zmeu!

LA MOARĂ

Stăm la rînd la moara dintre munți,
Unii sus pe boabe, alții pe proțap,
Şi din cînd în cînd ne schimbăm locul
Să nu amorțim cu noaptea-n cap.

Mulți sîntem cîți saci avem în sănii,
Am trecut prin miezul nopții plaiul,
Fiecare după sacul lui,
Să nu-i schimbe cineva mălaiul.

Roata morii stă înțepenită,
Rîul înghețat trosneşte-n vînt,
Boii i-am legat de stîlpii porții
Şi aştept să-i scoată din pămînt.

Gerul se aspreşte şi le-nghează botul,
Întunericul e neclintit,
Parcă-a mers şi timpul după roata morii
Şi la miezul nopții s-a oprit.

Mă agăț de spițele-nghețate
Să pornească roata, să se facă zi,
Şi se subțiază şi mă tem că lemnul
Măcinat de ape va pieri.

PASĂREA TĂIATĂ

M-au ascuns bătrînii, după obicei,
Să nu uit de frica pasării tăiate
Şi ascult prin uşa încuiată
Cum se tăvăleşte şi se zbate.

Strîmb zăvorul şubrezit de vreme
Ca să uit ce-am auzit, să scap
De această zbatere în care
Trupul mai aleargă după cap.

Şi tresar cînd ochii, împietrind de groază,
I se-ntorc pe dos ca să albească
Şi părînd că-s boabe de porumb
Alte păsări vin să-i ciugulească.

Iau c-o mînă capul, cu cealaltă restul
Şi le schimb cînd mi se pare greu
Pînă nu sînt moarte, să mai stea legate
Cel puţin aşa, prin trupul meu.

Însă capul moare mai devreme,
Ca şi cum n-a fost tăiată bine,
Şi să nu se zbată trupul singur
Stau să treacă moartea-n el prin mine.

MĂRTURISIRE

Nu-mi amintesc decît că am intrat într-o pădure,
Iar o zeiță tînără aduna zilele de la noi
Şi ne-nsemna pe-un copac după lumina din ochi
Ca la plecare să ni le dea înapoi.

Şi n-am aflat dacă zeița a fost de vină
Sau copacul a ars de lumină,
Dar ştiu că semnele ni s-au amestecat
Şi-am luat şapte zile din viața unui bărbat.

Şi fiindcă mă temeam de mînia zeiței
M-am furişat într-una dintre ele
Să văd dacă omul acela umblă cu viața-ntreruptă
Ori şi-a pus în loc zilele mele.

Mărturisesc că l-am văzut trăind
Şi că zeița însăşi a fost o clipă fericită
Că după-acest amestec de semne şi de vieți
Ştia că va scăpa nepedepsită.

Apoi ne-a-nconjurat îndurerată,
De parcă se temea că nu vom reuşi
Să intrăm înapoi în viețile noastre
Şi după şapte zile vom muri.

AU SĂ RĂMÎNĂ PLOPII

Nu mă cunosc decît atunci cînd plîng
Ştergîndu-mi lacrimile pe furiş
Şi încercînd cu greu să te ascult,
De parcă-mi şade inima pieziş
De teamă că mă-ndepărtez prea mult.

Sîntem ca malurile unui rîu
Pe care apa veşnic le desparte
Şi le uneşte strîns fără să vrea,
Copiii dau cu pietre din fiecare parte
Şi pietrele alunecă în ea.

Cînd va seca izvorul va fi un prund întins
Cu păsări ce se scaldă în nisip
Şi se izbesc în lespezile calde,
Ne vom schimba la suflet şi la chip
Şi ne vom depărta ca să se scalde.

Din tot ce-a fost au să rămînă plopii
Pe marginile drumului pustiu,
Cu frunza care tremură-aşteptînd
Fără să ştie că e prea tîrziu,
Fără să ştie ce şi pînă cînd.

CIOICA

De două nopți aud cîntînd cioica
Și-aş vrea să dau cu piatra-n ea să fugă,
Dar am aflat că pasărea e sfîntă
Și nu se poate alunga cu pietre
Și nu se ştie pentru cine cîntă.

Din cînd în cînd se duce şi se-ntoarce
Din alte locuri de pe valea noastră
Și-aş vrea să ştiu ce s-a-ntîmplat cu ea,
Dar zboară în tăcere şi n-aud
Decît cînd vine iar pe casa mea.

Aprind lumina să mă ştie trează
Și mă prefac un timp că n-o aud
Și se preface-o vreme că mă lasă,
Dar ea a fost făcută ca să cînte
De cîte ori coboară pe vreo casă.

'Nainte de-a se face zi adorm,
Visînd păduri şi drumuri neumblate
Și-o ceață albă care mă desparte
De-aceste locuri unde vreau s-ajung
Și pasărea îmi cîntă mai departe.

CÎNTECUL CUCULUI

Se strigă cucul singur a nu ştiu cîta oară
Şi îşi răspunde singur strigîndu-se mereu
Şi strigătul izbeşte în el fără să vrea
Şi îl îngîn să creadă că nu mai este singur,
Ci are cuibul lui în casa mea.

O vreme mă ascultă şi-aş vrea să se oprească
Lîngă fereastra mea cu drugi de fier,
Dar strigă de răsună-ntreaga vale
Şi îngînarea mea nu i se pare
Decît ecou al strigătelor sale.

Deschid fereastra să m-aud mai bine
Că nu sînt glasul lui izbit de stînci,
Dar fuge şi se-ascunde în grădină
Căci fără să mă ştie cine sînt
Îl sperie strigarea mea străină.

Apoi îmi trag perdeaua dinspre el
Şi-l las o vreme să se liniştească
Şi îl aud cum vine iar în zbor
Şi cum începe să se strige singur
Mai uniform şi mai stăruitor.

NAŞTEREA CERBULUI

Stau la marginea pădurii şi ascult gemînd cerboaica,
Naşte pentru prima oară şi nu ştie ce se-ntîmplă
Cînd ceva din ea încearcă pîntecul să i-l sfîşie
Ca un pui ce are coarne din picioare pînă-n tîmplă.

Şi-a lipit de pietre burta şi-şi lungeşte gîtu-n iarbă
Şi pe bot îi pică lacrimi şi se simte gustul sării
Şi mi-e frică să m-apropii să nu vrea să se ridice
Chiar în vremea cînd durerea îi arde şira spinării.

Dar ea parcă mă aude şi mă cată cu privirea
Şi-i pun mîna peste pîntec cum aş ţine-o de mijloc
Şi aş vrea să cred că unde se simţise sfîşiată
Carnea fragedă se strînge şi se vindecă pe loc.

Însă geamătul se-aude mai de-aproape şi mai surd
Şi nici liniştea de-afară cu această mîngîiere
Nu poate să-i stingă focul care vine dinăuntru
Şi nu poate să-i dea ciutei naştere fără durere.

Şi rămîn la capul său şi mă uit cum şi-l apleacă
Şi e noapte şi mi-e frică şi aştept ca să dispară
Geamătul care se-aude pe cînd cerbul care vine
Printre rănile făcute scoate coarnele afară.

BOUL JUPUIT

Boul jupuit atîrnă cu picioarele în sus,
Pielea nu mai înveleşte carnea lui cea muritoare,
O lumină dinăuntru şi-o lumină din afară
Lasă coastele să facă cercuri albe de răcoare.

Locul inimii aşteaptă însemnat cu cheag de sînge,
Capul cel cu stea în frunte se mai vede numai unde
Ochii umezi daţi pe spate vine cineva să-i scoată
Şi desparte carnea rece de luminile rotunde.

Eu rămîn tăcută-n preajma trupului ce se lungeşte
Şi se leagănă în aer parcă-anume ca să ştiu
Că din el acum se vede doar o umbră şi-o lumină
Date de acea putere de-a fi fost odată viu.

Dar lumina este rece şi încep să mă cutremur
Că în jur nu văd nimica şi încep să-i dau ocol
Pînă cînd se rup în noapte funiile de pe oase
Şi dispare fără urmă trupul care-atîrnă-n gol.

OBICEI

La şapte ani se dezgroapă morţii,
Se pune os lîngă os în cutii,
Şi chiar cînd osul frunţii li s-a ros
Se plîng ca oamenii întregi şi vii.

Trei zile stau la loc de închinare
Şi se-aduc flori la capetele lor
Şi li se spune cin' s-a mai născut
Şi li se dau în grijă cei ce mor.

Apoi începe să ne doară capul
De crinii de pe ei şi rînd pe rînd
Ne-ndepărtăm de flacările-albastre
Cîntînd pentru întoarcerea-n pămînt.

Gropari tocmiţi pe capete de mort
La potrivita vreme se adună
Şi-i lasă-n gropile în care-au fost
Şi pun pe ei o lespede mai bună.

URSUL

În iarba-naltă de pe munte, cu trupu-ncolăcit ca şerpii
Cînd ies de se-ncălzesc la soare şi înlemnită de durere
Aştept să vină iarăşi ursul, să se aplece peste mine
Şi să rămînă-aşa o vreme, să mă miroasă în tăcere.

Să vadă că sînt încă vie şi că aş vrea să mă fac bine,
Să-nceapă să mă calce-alene din umeri pînă la picioare,
Să-l simt alunecînd pe coaste şi-ngenunchind fără să vrea
Şi să coboare iar pe iarbă atunci cînd ştie că mă doare.

Să urce-apoi din nou pe şira spinării-ncet, pînă la gît,
S-aud vertebrele trosnindu-mi sub dreaptă laba lui de fiară
Şi să nu pot ţipa, de teamă că-n timp ce trece peste mine
Ca să mă vindece, strigîndu-l, el ar putea să scoată-o gheară.

Să-mi lepăd forma femeiască de şarpe-ncolăcit la soare,
Să afle ursul că se mişcă pămîntul pe care mă-ndrept
Încet sub greutatea lui şi tremurînd să se-ncovoaie
Şi să mă-ncolăcesc din nou, să gem tăcută şi s-aştept.

Apoi să vină vindecarea, să ies din iarba tăvălită
Şi să-mi mai simt o vreme trupul înfierbîntat de paşii grei,
Iar ursul să se-ndepărteze, călcînd încet peste pămînturi
De parcă-ar merge mai departe pe umerii unei femei.

PĂPUȘARUL

Stau păpuşile-atîrnate, fire care nu se văd
De scufie şi de braţe le-au legat frumos de sus,
Dedesubt e păpuşarul ce din cînd în cînd le mişcă
Şi în locul lor vorbeşte dacă au ceva de spus.

Noi la ele ne uităm cum se-nalţă şi coboară
Şi-ascultăm ce au să spună şi aflăm de unde sînt
Şi ce paşi mărunţi le poartă către locul unde merg
Şi cum sînt de împlîntate cu picioarele-n pămînt.

Cîte una dintre ele e retrasă dedesubt
Şi apoi se-nalţă alta tot cu ochii ca de leu
Şi cu părul de mătase şi cu mijlocul subţire
Care nu ştiu dacă rîde sau de plînge-n locul meu.

Fiindcă toate par că rîd şi că plîng întotdeauna
Şi cu ochii îmi fac semne şi mă cheamă fiecare
După cum de sus le trage firul de care atîrnă
Şi de jos le mişcă mîna păpuşarului cel mare.

APA DE PE VALEA NOASTRĂ

Apa de pe valea noastră şerpi albaştri o străbat
Şi eu calc din întîmplare trupul lor cu sînge rece,
Îmi rămîne sub picioare urma solzilor adîncă
Încercînd ca să oprească zvîrcolirea care trece.

Însă şarpele îmi iese nestrivit de sub picior
Şi s-ascunde pentr-o vreme şi apoi se vede iar
Sprijinit în rotocolul trupului făcut anume
Ca să-nalțe către mine capul lui triunghiular.

Mă scufund cît pot de-ncet, făcînd semn cu mîna dreaptă,
Şi apoi încep să şuier şi aştept să se coboare
Şarpele cu gura care se deschide către mine
Şi se mişcă peste valuri făcînd cercuri de răcoare.

Dar nu vine, stă deasupra şi priveşte către maluri
Şi eu şuier mai departe şi mă uit cum nu mai vine
Şi începe să mă-nghețe trupul lui încolăcit
Şi crescut de limpezimea apelor de peste mine.

GHEORGHE CU ROATA

Stăm speriați, vine Gheorghe cu roata,
O-nvîrte pe mînă și saltă din cot,
Se uită la fierul pornit și se miră
Și rîde și geme și tremură tot.

Gheorghe cu roata, strigă copiii,
Și-l întărîtă dîndu-i ocol
Ca să-i ia cercul care se-naltă
Și să-i oprească mîna în gol.

Și nu e nimeni care să-l prindă
Căci el își trage brațu-napoi,
Dar golul încă se răsucește
Și-mpinge roata mai către noi.

O luăm la fugă care-ncotro
Pînă ne iese spaima din sînge
Și numai Gheorghe merge încet
Și învîrtește roata și plînge.

JERTFIREA MIELULUI

Praznic împărătesc, pe ulița-mpietrită
Din drumul meu din nou m-am abătut
În fața casei noastre, unde mielul
Pentru jertfă a fost crescut.

Şi nu am cum să mă îndepărtez
De sîngele ce curge în tot felul
Căci fug pe uliță din poartă-n poartă
Dar peste tot acum se-njunghie mielul.

Trupul lui cald se-atîrnă de grinda de sub scări
Cu capu-n jos şi pieptul desfăcut
De parcă-n clipa jertfei el trebuie s-apară
Cu fiecare parte din care-a fost făcut.

Numai în curte la Ion nebunul
Mielul adus la jertfa-mpărătească
S-a hotărît că este prea firav
Şi-a fost lăsat o vreme să mai crească.

Dar se întoarce-acasă Ion şi-n drumul lui
Se simte îndelung mireasma rară
A cărnii despicate cu migală
La grinda-ncovoiată de sub scară.

Se uită în tăcere la mielul lui cel blînd
Cu greabănul ieşit prin lîna scurtă
Şi-i spintecă plîngînd doar o bucată
Din pulpa dinapoi și de pe burtă.

Şi eu mă uit la restul de trup cum se ridică
Şi cum se-mpleticeşte și îl aud pe el,
Nebunul care-a vrut să-l mai păstreze:
Prindeți-l pe miel, înjunghiați-l pe miel!

AURELIAN, ÎMPĂRATUL

Toată noaptea au sunat trîmbițele,
S-a-ntors Aurelian, Împăratul,
Mă uit la mantia lui purpurie
Şi-ncerc să m-apropii de el şi nu pot.

Întind o clipă mîna către coroana lui
Şi dau de gol şi-ncep să mă cutremur
Şi îi şoptesc fără să vreau: vă rog,
Lăsați-mă să vă ating vestmîntul.

Dar el stă neclintit şi se uită la mine
Şi parcă nu mă vede şi-ncerc să mă aplec
Spre umărul de fier şi-ncep să țip:
Doamne, e numai umbra aceluia care...

Apoi începe şi el să mă cheme
Pe numele mic şi mi-e frică să strig:
Aurelian, Împăratule, dă-mi mîna,
Nu-mi pasă că lipsesc trei oase din ea.

DOARME IERONIM

Doarme Ieronim, cu capul pe brațele mele
Şi cu ochii deschişi, e tîrziu,
Şi mi-e frică să-i scot brațele de sub cap
Şi e linişte şi m-aplec către el.

Ai un ochi de sticlă, Ieronim,
E puțin mai albastru decît celălalt
Şi puțin mai rotund şi puțin mai adînc
Şi are valuri în el ca icoanele vechi.

În centrul lui stă golul, asemenea pupilei,
Şi pare-n urma plînsului şi este
Atît de rece că încep să tremur:
Ieronim, mi-e frică, scoală-te, Ieronim.

Dar el stă mai departe cu capul pe brațele mele
Şi doarme cu ochii deschişi şi visează
Că nu se mai trezeşte şi strig către voi:
Linişte, vă rog linişte, doarme Ieronim.

NOAPTE APROAPE ALBĂ

Era o noapte aproape albă (Doamne, ce noapte era!),
Stam în fața lui Ieronim și trupul lui era luminat
Pînă la oase. Domnule Ieronim, am strigat,
(Căci pe vremea aceea îl strigam Domnule Ieronim),

Iertați-mă, vă rog, că vă spun, dar mi-e frică,
Trupul Dumneavoastră nu mai este decît
Un contur de lumină aproape difuz
Și prin el vi se văd toate oasele frînte.

Căci vă spun, în noaptea aceea prin trupul lui Ieronim
Se vedeau bine toate oasele frînte
Pînă la osul frunții care sta aplecat
Și strălucea în partea de argint.

Era o noapte albă, Doamne, ce noapte era
Și cît de frică mi-a fost că stam singură cu Ieronim
Și trupul lui era astfel luminat
Că prin el se vedeau toate oasele frînte.

CĂTRE IERONIM

Tare sînt eu legată de tine, Ieronim,
Frică îmi este de tot ce-o să fie de-acum,
Oasele tale zdrobite îmi sînt
Adăugate, ca să pot atinge clapa
Pianului la care vreau să cînt.

Şi tare greu pot să cînt, Ieronim,
Şi tare des îmi vine să plîng,
Brațul tău drept, legat de al meu,
Mai scurt cu un lat de mînă este
Ca brațul tău stîng.

Tîmpla ta de argint strîmbă este,
Asemenea icoanelor vechi, Ieronim,
Tîmpla mea cu desene frumoase
Strîmbă începe să fie şi ea
Şi țeapănă-n oasele roase.

Prin ochiul tău de sticlă albastră
Lumina descompusă o văd,
A clapelor pe care vreau să cînt,
Am început s-apăs pe cele şapte
Culori şi să s-audă gemînd.

APA MORȚILOR

Ieronim, astăzi am umblat prin cîmpie
Şi-am văzut prima oară apele morților
Şi-am alergat către ele şi în mijlocul lor
Te-am văzut dezbrăcat pentru scaldă.

Parcă vroiai să te-acoperi şi nu ştiu cine
Îți furase hainele de pe mal
Şi cum m-apropiam către tine
De ruşine fugeai cu ape cu tot.

Şi-mi părea tare rău că fugi, Ieronim,
Căci bănuiam că de ruşine fugi,
Fiindcă în apa aceea prin care umblai
Mari semne se vedeau pe trupul tău.

Şi mă uitam la semne şi fugeam
După apa morților prin cîmpie...
(Ce frumos bărbat erai, Ieronim,
Şi ce rău mi-a părut că nu pot să te-ajung!)

ASEMENEA IELELOR

Ieronim, frică îmi este acum, ce să mai fac?
Ce trebuie să fac? Ce se mai poate?
Pe lîngă apa unde m-am scăldat,
De la naştere şi pînă atunci,
Nu trecuse nici un bărbat.

Te-am auzit venind şi nu ştiu cum
Către tine am fugit fără să vreau,
Nu am ştiut ce frică o să-mi fie
De moartea ta, cînd mă vei întîlni,
În crucea nopţii, pe cîmpie.

Acuma neclintit rămîi şi strig:
Doamne, de ce nu ai făcut atunci
Să vină cineva să-i dea de veste
Să se apropie cu ochii-nchişi
Că trupul meu asemenea ielelor este?

O ARIPĂ DE VRABIE

Patul meu, Ieronim, cu stîlpi negri împrejmuit este,
Din greşeală m-am culcat în el în noaptea aceea,
Încet îl trăgeau zece cai,
Nimeni nu ştia încotro mă duceau,
Alăturea numai tu plîngeai.

Dar eu nu vedeam, Ieronim, că tu stai lîngă mine şi plîngi,
Muget prelung de fiară mi se părea că-aud,
Să vină un om sfînt era marea mea rugă,
La simpla apropiere a lui
Haita de animale să fugă.

Şi-abia atunci, nu ştiu cum s-a-ntîmplat, Ieronim,
Te-ai apropiat de mine atîta de sfîşiat încît
Trupul tău din bucăţi făcut abia învia,
Ca apa vie sufletul se vedea cum le leagă
Şi frică şi ruşine mi-a fost de moartea mea.

N-am murit, Ieronim, nici în noaptea aceasta
Dar am plîns cît o femeie şi un bărbat la un loc,
O aripă de vrabie este pleoapa mea dreaptă,
Cineva îmi spune că bate de rău
Şi frică mi-e de tot ce mă aşteaptă.

CÎNTEC

Tu, Ieronim, ai pierit de cum m-ai atins
Ca o cîmpie casa mea era;
De tine am fugit cît am putut,
Nu ştiam că sfîşierea se ia.

Acum, trupul meu ca şi al tău este
Din bucăţi făcut, şade-n frunzişul veşted,
În ceafă are ochiul pus din greşeală-acolo
Şi în călcîi rotundul creştet.

Tu, Ieronim, ai pierit în chiar acea clipă
În care m-ai atins, sfîşiată sînt,
Şi e noapte şi abur de mort împrejur
Şi de frică trebuie să cînt.

FIUL LUI IERONIM

Pe un perete sta fiul lui Ieronim,
Lipit de zid la mine se uita,
De ce te uiți, fiul lui Ieronim, am strigat,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Restul pereților erau negri și goi,
Doar el suflarea mea o asculta,
Cum te cheamă, fiul lui Ieronim, am șoptit,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

Ochi de lumină avea fiul lui Ieronim,
Privirea lui în noapte fulgera,
Nu poți închide ochii, am întrebat plîngînd,
Tăcere s-a auzit și nimic altceva.

CALEA

Ieronim, galben este obrazul fiului tău de pe zid,
Că în noapte o aureolă de sfînt pare,
Cînd singură cu el rămîn pază somnului tău,
Pe pietrele albe de la intrare.

Doamnă, îmi spune, stînd nemişcat
Şi încercînd să se apropie cu greu,
De pe piatra de unde sînt, aş putea
Să v-arăt calea către tatăl meu.

Încercaţi să ajungeţi pe zid, lîngă mine,
Nu vă fie frică, urcaţi mereu;
Care este calea, Natanael, îl întreb,
Doamnă, şopteşte, calea sînt eu.

Şi rămîn mai departe în faţa cetăţii,
Pe pietrele albe pe care sînt
Şi-ncep să te văd prin obrazul lui galben
Asemeni unei aureole de sfînt.

ÎN FAȚA MUNTELUI

Inima reginei din stîncă s-a ridicat,
Numai eu în tăcere vin
La locul unde a fost îngropată
Golului rămas să mă-nchin.

În fața muntelui se află crucea
Cu scrisul îndreptat spre vînt,
Un crin alb îi acoperă
Intrarea-n pămînt.

Noaptea se adînceşte,
În tăcere îi dau ocol
Porții cu semn regal, închisă
Între mine şi gol.

INIMA REGINEI

Natanael, cred că umblă şobolani prin cetate,
Patul regal se vede ros,
Din stînca scormonită peste noapte
Inima reginei au scos.

Oamenii vin şi întreabă:
Unde e inima doamnei regine?
În dulapul lui o ascunde
Paznicul înnebunit de ruşine.

Natanael, aveţi grijă,
Cetatea va fi dărîmată;
Puneţi în ziduri din loc în loc
Otravă curată.

Cred că umblă şobolani prin cetate
Şi piatra de pe piatră o ridică;
Natanael, inima reginei e scoasă din stîncă
Şi mi-e ruşine şi mi-e frică.

DE FRICĂ

De nimfa cu straiele smulse de rîu de pe mal
Nu peste mult m-am apropiat,
La picioarele ei sta Ieronim și plîngea
Cu plîns curat.

Dacă trupul său cel bătut de vînt
N-ar fi stat neclintit în apa murdară
Și n-ar fi strălucit în mijlocul ei
Femeie-ar fi putut să mi se pară.

Însă părul ei curgea asemenea rîului
Și golul din ochi i se umplea
Cu o singură pasăre care
Pe-ntinderea de apă plutea.

Și de mare frică am fost cuprinsă,
Ieronim, iartă-mă, nu pot să te mint,
Cînd te-am atins, am simțit foarte rece
Umărul tău de argint.

FERICITĂ SĂ FII

Fericită să fii tu, Ierodesa,
Pe cînd jocul era sublim,
O nimfă s-a oprit amețită
În fața domnului Ieronim.

Ci Ieronim atunci s-a rugat,
Rugă curată:
Dar, Doamne, ce am făcut eu
De șade în genunchi această fată.

Căci el credea că întru adevăr
O fată se afla în fața lui
Şi tu, Ierodesa,
Tu singura care-ai ştiut
Că el are oasele frînte,
Tu ai închis ochii şi ai tăcut.

Şi ai lăsat-o pre nimfă
Asemenea unei femei
Să îi dezlege
Curelele de la sandale;
Fericită să fii tu, Ierodesa,
Acum şi-n toate ceasurile tale.

MĂ AUD PLÎNGÎND

Patul meu, pe umeri de femeie purtat
Şi tăcere îndelungă şi grea,
Cum stai tu, Ieronim, lîngă mine şi cum crezi
Că eu sînt moarta dinaintea mea.

Şi umărul meu îngheţat cum începe
Nemişcat lîngă tine să stea.
(În noaptea asta, aplecîndu-te spre mine,
Am crezut că sînt ea.)

Dar mă aud plîngînd şi înţeleg
Că din greşeală lîngă mine vii:
Dacă acum aş muri, Ieronim,
Ce moartă frumoasă aş fi!

OCHIUL TĂU CEL BUN

Ochiul tău cel bun, iubite, care sufletul mi-l ştie
Cum e el, nu cum se vede prin tristețea adunată
S-a-ndreptat din nou spre mine şi mi-e teamă cînd se uită
Ca la moarta lui cea sfîntă care-n noapte se arată.

N-am murit în noaptea asta, cum credeam că mor, în somn,
Doar de sfînta mea greşeală în tăcere luminată,
Nu sînt moarta ta, iubite, dar priveşte-mă-n tăcere
Dacă trupul meu asemeni moartei dragi ți se arată.

Pot trăi doar din privirea ta-ndreptată către mine
Ca un aer bun ce schimbă din obştească agonie
Şi sînt moartă dacă trupul meu de moartă luminează
Şi sînt vie dacă-ți place chipul meu de fată vie.

Cînd se face întuneric pot trăi din umbra ta,
Care umbra mea firavă în tăcere o înghite;
Pot trăi din însăşi umbra aruncată peste lume,
Numai nu-ți lua dinspre mine ochiul tău cel bun, iubite.

TALISMANUL

A intrat un ochi de gheață,
A intrat și celălaltul
În odaia mea și-acum,
Rînd pe rînd, bucăți de trup
Părăsesc încet înaltul
Și coboară lin, ca-n zbor,
Și se leagă înapoi
Chipul cunoscut de noi.

Doamne, fă să lege bine
Mîna dreaptă și cea stîngă
Și picioarele-amîndouă
Și o lacrimă să plîngă
Ca un bob curat de rouă,
Ca să știu c-a ieșit bine
Chipul refăcut de mine,
Din bucăți, ca alte dăți,
Din văzduh,
Cum prin vorbă prinde trup
Fîlfîirea unui duh.

Și mai fă s-apară și el
Și-naintea lui să-l văd,
Cu aripe-n loc de brațe

Aplecate peste noi,
Şi cînd iar au să se vadă
Lasă lacrima să cadă,
Pe podea
Şi să stea
Ca un fir de mărgărint,
Ca o boabă de argint,
Ca otrava în pahar,
Ca o piatră la hotar,
Ca un talisman pe care
Îl poartă Dale,
Pasăre mare.

CA OCHIUL MOARTEI TALE

Ca ochiul morții tale e cerul azi, iubite,
De plumb e neclintirea cu care se înclină,
Mereu tot mai aproape, mereu tot mai încet,
Într-o privire lungă și nesfîrșit de lină.

Și ochiul meu, iubite, spre ochiul ei se-nalță
La fel cum bolta neagră se lasă printre stele,
Mereu tot mai înceată, mereu tot mai aproape
E ridicarea blîndă în cer a pleoapei mele.

Se pierd în noapte stele sub ochiul meu ce urcă
Încet spre ochiul umbrei din cerul ce se lasă
Ca un păianjen negru și nesfîrșit de mare
În lumea pămînteană ca-n propria lui plasă.

Și alte stele nasc sub ochiul meu ce piere
În noaptea care-n lume își face veșnic loc
Ca printr-un ochi de gol ce s-a văzut pre sine
De apă, de pămînt, de aer și de foc.

FÎNTÎNĂ

E seară, iubite, nori lungi de-ntuneric
Pe culmile albe încep să coboare
O lume de apă încet îşi arată
Şuvoaiele ei trecătoare.

Prin lumea de apă iubita pierdută,
Asemenea chipului meu din fîntînă,
Cu cît îmi plec fruntea, cu-atît se ridică
Din marea şi blînda ţărînă.

Şi-atuncea cînd chipul meu trece în apă
Şi faţa mea pală în ea se opreşte,
Pe trupul meu ud ca de-o ploaie eternă,
Figura de umbră-şi lipeşte.

Priveşte-mă bine, iubite, e seară
Şi stăm rezemaţi de fîntînă
Şi-n lumea de apă stă chipul de moartă
Ce-ntinde spre mine o mînă.

NOAPTE ALBĂ

Sfînt ca sufletul de moartă plîns de tine îndelung
Este aerul, iubite, în această noapte albă
Şi ca lacrima din ochiul tău căzută peste lume
Cînd pe pieptul ei de zînă aşezaseşi flori de nalbă.

Merg încet pe-un drum bătut care mă îndreaptă iarăşi
Înspre veşnicul pămînt ce-mi apare-n cale
Răscolit de-acelaşi duh ce se-nalţă şi mă lasă
Martor sfintei înălţări şi pieirii sale.

Pot să spun c-am văzut piatra dată la o parte
Şi-am văzut mormîntul gol şi-o lumină lină
Care chipul său frumos îl învăluia să-l ducă
Lumii de lumină.

Pot să spun, dar ce să spun,
Tu găseşti mormîntul gol şi-mi apari în cale:
Cine-a fost aici, întrebi, şi-a luat trupul dulce?
Eram singură, iubite, în această vale.

SPIRITISM

E sufletul ei aici, între noi,
Înadins l-am chemat că ştiam c-ai să vii
La mine în noaptea aceasta
De dorul lui şi de frica odăii pustii.

Fă-i semn să se-apropie blînd către tine
Şi fă-te că nu te-nspăimîntă
Cînd simţi cum se clatină masa
Cu umbra lui sfîntă.

Simţi-vei paharul încet tremurînd
În mîna ce-ţi pare bolnavă,
De parcă în el ai văzut c-a rămas
Un bob de otravă.

E sufletul ei aici, între noi,
Înadins l-am chemat că ştiam c-ai să vii,
Întreabă clar, a şoptit că-ţi va spune
Ceva despre ce va mai fi.

EDEN

Cu blînda regină în faţă mă văd,
Vorbim între noi ca-ntre moarte,
Prin dragostea noastră pierdută murind
Supuse aceleiaşi soarte.

Aveam un iubit pe pămînt, îi şoptesc,
Aveam şi eu unul, îmi spune,
Al meu era soarele ce răsărea,
Al meu era cel care-apune.

Apoi vii şi tu, cel murit mai tîrziu,
Sau cel ce nu mori niciodată,
Iubisem întîi o regină, şopteşti,
Pe urmă o tînără fată.

Astfel ne vorbim toţi cu linişte-n glas,
Căci nimeni din noi nu mai ştie
Al cui este osul pe care-l privim
Ca trup, într-o altă vecie.

ȚINUT

Ținut din lumea morții, cu sfinții-n ascultare,
Aici regina-și cîntă cîntările regine,
Tot tînără, iubite, și tot cu fruntea pală,
Încremenită-n palme, gîndindu-se la tine.

Cînd stele cad la noi în lumea lor se-naltă,
La noi un om se pierde, la ei un sfînt se naște,
Regina stă cu ochii pe steaua răsărită
Și nou-născutu-n moarte încearcă-a-l recunoaște.

De cîte ori o stea mai mare i se-arată
Ies magi cu straiele de foc în cale
Și blîndul chip al ei caută chipul
Pe care-l dă și-acuma înfățișării tale.

Dar tu te schimbi, iubite, din zi în zi la chip,
Lumina stelei care își lasă raza dreaptă
Mă tem că n-o să-i poată vesti nașterea ta
În lumea-ncremenită în care te așteaptă.

CÎNTEC DE PĂSĂRI

Aici este cîntec de păsări, iubite,
Trecînd prin prăpastie cîntă în zbor
Şi unele-n însuşi copacul din ea
Îşi fac cuibul lor trecător.

Eu vin dinspre păsări cu cîntec pe buze,
Cum vine şi umbra la miezul de noapte,
Şi tu crezi că-i cîntecul meu gura mea
De cîntec curat şi de şoapte.

Ascultă deci cîntecul rece al ei,
Eu însămi, iubite, mă-ndrept către el,
Să nu te-nspăimînţi dacă şoaptele noastre
Curînd au să fie la fel.

Căci eu ca şi moarta, iubite, nu vin
Decît cu făptura mea rece şi dură,
Aceeaşi prăpastie-naltă cu păsări
Ne lasă un cîntec pe gură.

TRECERE

Iarăşi văd trupul reginei, din bucăţi făcut, iubite,
Şi cînd tu îl porţi pe umăr mîna dreaptă i se pierde
Şi se pierde mîna stîngă şi se pierde tîmpla rece
Şi se pierde însuşi ochiul ce m-aşteaptă-n iarba verde.

Şi eu trec pe urma ta şi-adun braţele pierdute,
Fruntea albă, părul galbin, ochiul tulbure şi rece
Şi cînd toate-s aşezate înapoi precum au fost
Să le dau din nou suflare, sufletul în ele-mi trece.

Mi se face tîmpla rece, mi se face gol în frunte,
Glasul meu îşi uită gura împietrită care-l poartă,
Astfel una cîte una părţi din mine s-au pierdut
Şi începe să le-adune înviatul trup de moartă.

Şi le pune cap la cap şi-apoi suflă peste ele
Şi le dă-napoi suflarea şi aşa, pînă tîrziu,
Trupurile noastre blînde în tăcere se arată
Înaintea ta, iubite, unul mort şi unul viu.

RĂPIREA

Căutați mai adînc în pămînt, veți găsi păpuși de piatră,
Ca răpirile arată fuga lor pe caii reci,
Pe un mînz de gresie albă
Este femeia după care treci.

Şi tu atît de drept stai că îți pare numai că fugi
După acel trup îndelung iubit,
Mergi cu calul tău şi cu şaua lui şi cu drumul
De care ai fost lipit.

Ca de gresia albă din întîia răpire
Mîinile mele de trupul tău s-au lipit,
Din sîngele calului nostru ne vine sîngele
În inimile care-au amuțit.

Bate inima de piatră şi de gresie şi de lut,
Se desface în cele patru bucăți din care s-a făcut,
Bat mai departe bucățile acelaşi ritm sfînt
De parcă părțile şi întregul una sînt.

Bate calul din copita de piatră şi ne duce
Pînă la cruce, pînă la soarele, pînă la şarpele
În gura căruia stă limba ceasului
Şi îngerul nostru cu harpele.

Ieşi îngere din gura soarelui,
Din gura lunii, din gura şarpelui,
Din botul de sfîntă mioară,
Cineva umblă să mă răpească a doua oară.

ÎN LUMINA

Iată cloşca cu pui îngropată de vie,
Iată oul de aur cu bănuț cu cap de rege
Care a domnit o singură zi
Şi a dat o singură şi veşnică lege.

Iat-o pe ea, iubitule, cum se arată
După legea cea groaznică şi fără sfîrşit,
După care cloşca de vie a fost îngropată
Şi bănuțul din ou a pierit

Cu capul regelui care a dat legea cu tot
Şi a rămas ou limpede şi a rămas
Forma goală a oului şi a puiului
Celui fără glas.

Iată forma oului născîndu-i miezul de aur,
Născîndu-o pre ea pe bănuțul sfînt
Pe care ochiul tău, de bunăvoie îngropat,
Îl vede în lumina din pămînt.

DIN DOUĂ PĂRȚI

Din două părți bine lipite pare să fie trupul său,
Pe toate rotunjimile se simte locul de lipit,
Pe însuși ochiul cu care se uită la noi,
Pe însăși urechea cu care ne-a auzit.

Zvon dinspre tine pare să audă
Pînă la linia de despărțire
A lobului albastru și după ea
Zvon de la veșnicul mire.

Numai pupila bine despărțită
Tot pe tine i te arată
Și în locul lui, ca și cum ești văzut
Cu patru ochi dintr-o dată.

Din două părți pare să fie trupul său,
Bine lipite, cît să poată fi date de-a dura,
M-am aplecat asupra ei cu frică
Și mă uit cum îi este lipită gura.

ALBASTRU E BOBUL DE NISIP

Albastru e bobul de nisip de pe piatra în formă de cap de femeie,
Să fi fost albastru ochiul ei cel neuitat,
Sau eu, văzîndu-l într-atîta legătură cu ochiul lui,
Culoarea sa prin simplă alăturare să i-o fi dat?

Bat raze de aici dincolo
Ca între ochii care unii în alții s-au uitat,
Cum m-aş uita în ochii ei mă uit acum în ochii lui,
De aceea am tremurat.

Cum aş vedea tot ce ochii ei au văzut,
Pînă cînd s-au schimbat la chip
Şi s-au mutat în frunte şi s-au făcut unul
Şi s-au făcut un bob de nisip.

Şi nisipul mi s-a părut că s-a lipit
Din întinsul de nisip pe gresia albă pe care
Ochiul ei ar fi fost de la sine-nțeles
Chiar dacă-ar fi lipsit din întîmplare.

O, DACĂ AȘ MAI PUTEA

Ci iată obrazul ei, bine lipit de obrazul meu,
Şi ochiul meu rece peste ochiul ei cald,
O singură vedere către apa
Rîului în care mă scald.

Iată mîna mea ca mîna ei oprită
Din întinderea sa către tine,
De foarte departe iată-ne gîndul
Văzîndu-se cum vine

Încet şi lin şi egal cu sine,
Fără răutate şi fără durere,
Ca o închipuire de pasăre
Peste tăcere.

Ştiu că trebuie să îți fie tare frică
De această pasăre fără oase;
O, dacă aş mai putea smulge din ochiul tău
Penele ei frumoase.

IUBITULE ȘI DACĂ NOI

Iubitule și dacă noi sîntem păpuși de pămînt,
Făcute ca o simplă jucărie,
Și dacă țepușa care ne intră în piept
Alt mort mai mare cheamă în vecie.

Dacă trupul iubitei tale mereu regăsit,
Ca-ntr-un mormînt fără hotare,
E forma unui chip care nu a murit
Ci doar e urmărit fără-ncetare.

Dacă plînsul nostru nu este chiar plîns,
Ci numai o mare derută,
În vreme ce adevărata durere
Trece-n tăcere și necunoscută

Și-n vreme ce adevărata moarte
Caută încă acea ființă vie,
După chipul căreia, trupurile noastre
Au fost făcute doar pentru magie.

OTRĂVIREA MIELULUI

Acum iată capul de miel cu aură şi capul de miel fără aură,
Acelaşi bot de piatră, aceeaşi ureche divină,
Aceeaşi dulce nară mirosind laptele
Care va să vină.

Iată sînul de piatră cu vene albastre,
Ca un blid din care bea şarpele cel mare,
Cu un singur ochi bine înfipt în capul triunghiular
Şi coada în perpetuă regenerare.

Ca dinții descleştați de cuțit ai domnului Lăpuşneanu
Stau dinții mielului care bea
Laptele din piatra în formă de sîn
Şi drojdia otrăvii din ea.

Gura dulce a doamnei tale mută este,
Ce m-ați pus să fac pare să fi strigat,
Ca şi cum ea cu bună ştiință şi-ar fi otrăvit laptele
În care dinții mielului s-au încleştat.

SĂ TOPIM CEARA, IERODESA

Să topim ceara, Ierodesa, să curgă valuri de lapte din fluier,
Eu am văzut trupul său în cenuşa modelată de mîinile lui,
Semăna cu o oală de lut în care
S-a născut cloşca cu pui...

Semăna cu un instrument muzical nemaivăzut,
Semăna cu luna, semăna cu cerul întunecat,
Semăna cu o cohortă de sfinţi,
Semăna cu peştele pe uscat.

Semăna cu el cînd îl doare tîmpla
Pentru pierderea ei şi pentru tot,
Semăna cu un şarpe fără coadă,
Semăna cu un miel fără bot.

Semăna cu tine, Ierodesa, cînd cauţi
Lutul acela de mîinile lui modelat,
Semăna cu mine şi sta în pămînt şi cînta
Din fluierul umplut cu lapte dulce şi îngropat.

CU ARCUL ÎNTINS

Ca într-un dulce os al ei,
În lung şi în lat
S-a spart un dinte
În gura care a urlat.

Simt lumini aprinzîndu-se
Pe creierul încă viu,
Simt o pată deasă de umbră
În haosul lui cenuşiu.

Simt cenuşa încet cuprinzînd
Aşa-zisul loc de lumină,
Ca într-o iarnă cînd eu însămi o presar
Peste zăpada foarte fină.

Simt arcul ultimului nerv bine întins
Şi aştept să văd ce se întîmplă;
Ca într-o vînătoare lăuntrică,
Inima trage către tîmplă.

CRINI PENTRU DOMNIŞOARA MIREASĂ

Crini pentru domnişoara mireasă,
Crini albi şi cărnoşi, cum n-am mai văzut,
Ca şi cum nunta veşnică acum a fost descoperită
De un mire tînăr şi neprefăcut.

Ce purtaţi, domnule mire, în buchetul cu trei fire,
În buchetul cu trei feţe dumnezeieşti,
Ca trei flori de crin aduse de foarte departe
Pentru nunta din poveşti?

Domnul mire nu poate să răspundă,
Domnul mire zboară peste nori,
În tăcere, domnişoara mireasă
Sărută cele trei flori

Ca şi cum n-ar fi flori de crin,
Ci feţe sfinte cu adevărat;
Ce purtaţi, domnule mire, în buchetul cu trei fire
Care trupul miresei l-au înviat?

VISUL CALULUI ALB

Se scoală calul alb de sub pămînt
Şi botul rece şi-l înalţă-n vînt,
Trece încet prin golul împietrit,
Îl caută pe mirele pierit,
Pe vechea şa a tatălui îl poartă
În drumul lui către mireasa moartă;
Şi parcă nu se ştie că nu este chiar ea,
Ci urma de pe botul pe care-l mîngîia
Şi de pe coama albă îngheţată
Pe care pieptul ei a stat odată,
Iar mirele nu-i mirele cel sfînt,
Ci visul calului de sub pămînt
Care-n adîncul pietrei îl învie
Şi-l poartă către vechea cununie.

NUNTA

E ziua sfîntă-a nunții, mireasa trece blîndă
În carul ei de nuntă cu caii albi în spume,
Văd crinii de pe brațul ei și tremur
Ca un nuntaș din altă lume.

Un joc imens începe, o horă cît pămîntul
Se învîrtește lină, aproape că a stat,
Eu urmăresc mireasa cuprinsă-n ea și-mi pare
Că voalul ei și crinul deja au înghețat.

Biserica-i deschisă, urmează cununia,
Încremenită pierd altarul din priviri,
Același trup de miel de două mii de ani
Se mistuie în pieptul perechilor de miri.

E liniște deplină, stau mirii-ngenuncheați
Și parcă lumea piere și parcă nu mai sînt,
O altă nuntă pare să fie așteptată
De sufletele strînse la templul din pămînt.

Același voal subțire s-a scos din vechea ladă,
Zîmbesc tăcuți copiii pe piatra cenușie,
Aceeași horă lină a început dar nimeni
Nu știe că urmează aceeași cununie.

Miros de crini se simte în aerul fierbinte,
E singură mireasa în carul ei şi plînsă,
De unde-a venit, Doamne, şi unde este dusă
Şi în cîntarea asta de ce se duce însă?

MIREASA E BOLNAVĂ

Mireasa e bolnavă, plînge-n grădina verde,
Un plîns egal cu sine e sufletul său mut,
Cu vorbe foarte calde un înger se apleacă
Şi-ncearcă s-o oprească din plînsul început.

Ea parcă nu-nțelege ce i se spune-n şoaptă
Şi îngerul îi pare că-l vede-ntîia dată,
Cu ochii împietriți se uită către el
Şi suspinînd adînc îl roagă să n-o bată.

Apoi întinde mîna în gol şi te arată
Şi îngerul te cată prin văile adînce,
Pe cînd ea plînge încă şi strigă că-i e foame
Şi cere trupul tău să îl mănînce.

VERTEBRA

Peste această formă de tîmplă s-a așezat o boabă de nisip, zic,
Nu e nisip, zice, este ochiul ei pus dinadins într-o parte,
De fapt, partea aceasta e fața ei de tînără zeitate
Care de restul pietrei prin linie rotundă se desparte.

Și linia aceasta rotundă este de fapt linie dreaptă,
Este cercul soarelui de peste sori,
Făcut anume așa ca ochiului să nu i se arate,
Ci numai tîmpla să îl simtă uneori.

Și ca să fie întru totul simțită
Linia merge ușor pe șira spinării ei
Și numai undeva șira spinării e frîntă,
Ca să nu pară a unei zeițe, ci a unei femei.

O singură vertebră se vede și tu pari să o recunoști după ea,
Dar unde este restul, strigi, pînă cînd
Din vertebra ei se face un lanț
Pe care îl ții în mîini tremurînd.

POATE NU ESTE EL

Am găsit trupul tău, înjunghiat pe la spate,
Altfel ar fi fost mult mai greu,
Scot cu spaimă cuțitul și-i șterg
Plăselele de aur pe pieptul meu.

Doamne, strig, poate nu este el,
Poate este doar chipul lui de pămînt,
Poate sîngele nu este chiar sînge,
Poate sufletul său pe cîmpie o fi cîntînd.

Poate păsările cîntecul lui îl ascultă,
De ce tac păsările pe cîmpie,
Poate și ele sînt din lut
Făcute doar pentru magie.

Poate că moartea vine-abia acum
Și caută în taină ființa Ta cea sfîntă
După al cărei chip am fost alcătuiți.
Poate că pasărea eternă cîntă.

ÎN FIORDURI

Ba nu e gresie, e gheață, nu peste mult se va topi
Singurul ochi rămas în fruntea lui Isis pînă-acum,
Se va topi urechea ei de vietate-nchipuită
Şi aripa şi semnul lunii ca un disc de fum.

Şi şarpele se va topi ca un gheţar albastru
Pe care arde braţul ei de nu se ştie cînd,
Se va topi şi fluierul şi-n locul mărilor
Lapte dulce vom vedea curgînd.

Atunci se va întoarce ea către tine şi va zice,
Iubitule, lumile noastre sînt totuna,
Iartă-mă că mi-am pierdut nara de cal şi aripa de vrabie
Şi fruntea pe care mi-a fost încrustată luna.

Ce importanță mai are că eu nu sînt eu
Şi noaptea nu e noapte şi nimeni nu se duce să se culce,
E linişte şi e frumos în nord
Şi în fiorduri curge lapte dulce.

DAR NU

Dar nu e lapte dulce albul care-nconjoară fluierul spart,
Cine încearcă să-l ducă la buze îl duce pe răspunderea lui,
Vă jur că așa-zisul lapte se află în șarpele
Și că șarpele însuși pare că nu-i.

Anume ca să ne înșele el are
Bot de mioară și plete de femeie și zale
Și fiindcă tu erai mai greu de înșelat și-a pus
Însăși diadema de aur a iubitei tale.

Uită-te bine, ea trebuie văzută într-o anume lumină,
Altfel pare o femeie foarte bătrînă,
Altfel pare un preot budist, altfel pare un inorog,
Altfel pare o cîrtiță, altfel pare o zînă.

Îți spun că nu e lapte dulce albul care-nconjoară fluierul,
Într-o gaură a lui golită de ceară
Se află un ochi care seamănă bine cu ochiul ei
Și în alta ochiul care trebuie să piară.

ȘI DACĂ

Iubitule și dacă eu sînt semnul lunii de pe fruntea ei
Și semnul sfînt de tînără mioară
Și botul berbecului și cornul de bour
Și șarpele ce sub ea se-nfășoară.

Și dacă eu sînt gheața dimprejurul ei
Și răceala din ea și lumina care
Asemenea unei stele de naștere și de moarte
Dintr-o dată răsare.

Și dacă eu sînt eu și sînt laptele băut de șarpe
Și sînt laptele turnat în fluierul îngropat
Și sînt ochiul zeiței Isis pe o piatră veche
Și sînt același ochi pe un os ferecat.

Și sînt osul ei dulce care a înviat
Ca Laocoon cu șarpele pe el încolăcit;
Dacă se va da la o parte piatra de pe mormînt
Cum vei striga în fața golului găsit?

ARATĂ-MI-TE ACUM

Arată-mi-te acum, căci într-o zi mă vei căuta şi nu voi mai fi,
Sufletul meu lepădat de trup ca pruncul înainte de vreme
Va umbla gol pe drumul sufletelor şi nu va şti
Nici numele cu care să te cheme.

Atunci vei vrea poate să fii carnea mea trecătoare
Şi sîngele meu cald care a fost odată
Şi mîngîierea lui urcînd uşor pe şira spinării
Ca gîndul către Tine de curată.

Sau vei vrea să fii chinul meu ori suflarea
Numită viaţă, pe care te-apleci să mi-o iei
Cum pasărea lăsată anume la mine în palmă
Ia în tăcere bobul său de mei.

Sau vei vrea să fii chipul lui din orbita mea,
Pierit sub ochiul Tău care mă va orbi
În însăşi clipa în care cred că mă-ndrept către Tine;
Arată-mi-te acum, căci într-o zi mă vei căuta şi nu voi mai fi.

URCI ÎNCET, PURTAT DE ROATA

Urci încet, purtat de roata care duhul tău îl ține
În rotundul ei pe care trupul sfînt a fost lăsat,
Ca un fulger îmi apare fața ta de leu din dreapta
Feței tale de bărbat.

Într-o singură vedere ce se face prin tot trupul
Tău acoperit de ochi și prin ochii de pe roată
Stau cuprinsă de-ntristare că nu-i strigăt să se-audă
Cînd urechea însăși este ochi deschis spre lumea toată.

Vezi-mă atît de bine ca și cum mi-ai auzi
Sufletul care te strigă în a sufletelor limbă
Cînd pe zarea străbătută de adevăratu-i chip
Aripile tale sfinte sînt acelea care-l plimbă.

Vezi-mă cu ochiul lui ce din ochii tăi se-adună
Și din ochii roatei tale născocite să îl poarte
Și ai roatelor de peste roate-n care șade
Duhul lumii vii și-al celei moarte.

IAR MĂ-NDEPĂRTEZ DE TINE

Iar mă-ndepărtez de tine, dinadins, ca să te văd
Nerobită de puterea sufletului tău cel dus
Înapoi spre altă lume, care-i pare mai a lui
Decît lumea-n care parcă din greşeală a fost pus.

Dar te văd tot mai aproape ca şi cum eu însămi sînt
Despărțită doar de ochiul care mă priveşte rece
Undeva pe însăşi calea nimănui dezvăluită
Unde sufletul tău parcă şade pregătit să plece.

E desprins de trup şi este mai frumos ca niciodată,
L-aş desface din adîncuri să-l alin şi să-l păzesc,
Dar cum pot păzi eu, Doamne, răsuflarea ta cea sfîntă
Care însuți ai desprins-o de pe osul său domnesc.

Mă rog deci să se întoarcă fără ură către tine,
Dar cînd va să vin şi eu să mă laşi să-i dau ocol,
Dacă nu ca o femeie, ca un suflet care vine
La alt suflet ce-l aşteaptă în tăcere trist şi gol.

ȘI TOTUȘI, CÎT AȘ VREA

Ci iarăşi sufletul desprins de trup,
Acea adiere nespus de uşoară pe care
Uneori în nopțile foarte lungi
Începem s-o vedem cum apare

Ca prima jumătate a unui guştere
Care speră că îi va creşte iarăşi cîndva
Coada în care încă mai simte cînd şi cînd
O lovitură de pe cînd era.

O, ce trist trebuie să fie atunci cînd te doare
Chiar partea pe care nu o mai ai şi cînd
Rănile-adînci care se simt în ea
Pot să se vindece numai în gînd.

Şi totuşi, cît aş vrea să văd o dată un suflet,
Să-l țin în palmă ca pe o pasăre şi să zic:
E sufletul omului acela care sta lîngă noi sub soare
Şi din care mă temeam că n-a mai rămas nimic.

UN CÎINE

Aer rarefiat, din ce în ce mai rece,
Un cîine zace singur, încremenit în ger,
Cu o ureche albă lipită de pămînt
Şi cealaltă deschisă către cer.

Păstorul s-a îndepărtat demult,
Turmele şi ele s-au dus,
În tăcerea asta se aude
Numai glasul mielului de sus.

El face să se-mbrace în ceață albă munții,
Apoi înalță ceața şi-o risipeşte-n vînt,
Dezvăluind mereu un cîine părăsit
Zăcînd cu o ureche lipită de pămînt.

PIRAMIDA

Ci iată piramida domnului Alexandru Lăpuşneanu,
Deasupra stă capul unui logofăt mare,
Mi s-a dat un leac de frică, dar eu tot femeie sînt
Şi în neştire cat în pămînt.

Domnul îmi spune că nu mai omoară,
Domnul mă roagă să cred în cuvîntul lui
Şi, întru adevăr, numai din cînd în cînd
Mai scoate cîte-un ochi al nu ştiu cui.

Apoi se face linişte, ca şi cum totul s-a sfîrşit,
Şi Domnul însuşi se uită cu întristare
La piramida în al cărei vîrf
Stă capul unui logofăt mare.

LUMINĂ PÎNĂ FOARTE DEPARTE

Lumină pînă foarte departe,
Pe pămîntul cald peste care plutești
Se văd femei aducînd ramuri de măslin
Și se vede un suflet în care privești.

Stă în fața ta, fără să spună nimic,
Pare mort foarte demult și pare să fie
Întors anume să ia sufletul tău
Și să-l ducă peste apa vie

Pînă acolo unde nu se mai vede
Decît trupul nemișcat al celor plecați
Și umbra corăbiei lui Uta Napiștim
Cu idolii de piatră sfărîmați.

Lumină pînă foarte departe,
Privesc către tine ca și cum curînd am să mor,
Undeva după ce am să trec de lumea aceasta
Văd încă spaima ta și-a tuturor.

CALEA

Vin suflete din cer, ca păsări albe,
Şi trec ca duhul tău în taină peste ape
Şi aripile care le-aduc către pămînt
Par nişte vechi lopeţi ce aşteptăm să scape

Să le oprească-odată chiar numai din greşeală
Şi numai pentr-o clipă în zările albastre,
Să le vedem aievea, cum nu le-am mai văzut
Decît în visul trist al morţii noastre.

Dar ele vin uşor şi nu simţim decît
Că aburul lor cald a fost trecut pe-aproape,
Anume să ne smulgă din amorţeala-n care
Un calm fără speranţă începe să ne-ngroape.

Şi aripile lor, uşoare precum pleoapa
Ce bate peste ochiul deschis întru mister,
Lasă-n văzduh doar calea abstractă ca un unghi
Prin care parcă s-au întors în cer.

ŞTIU C-AM SĂ VIN CÎNDVA

Cel pe care îl aşteptam a venit
El este eu şi sînt şi mai singură, Doamne,
Rupe-l puțin din tîmpla mea
Ca să mai pot chema pe cineva.

Dar lasă-mi o urmă ca rana,
Sau ca golul din os,
Din care, o dată cu el, mîna ta
O parte din craniu mi-a scos.

Şi să-mi păstrezi celulele acestea,
Ca bobul de cafea,
De care gura unui înger
Din cînd în cînd se atingea.

Ştiu c-am să vin cîndva tiptil, tiptil
Şi-am să le-nghit la loc îndurerată
Cum un nebun a înghițit odată
Un creier de copil.

TRECEM TACUȚI

Trecem tăcuți pe dealul înzăpezit anume
Și ninge cu fulgi mari c-aproape nu mai vezi,
Cărarea nu-i bătută, iar caii ce ne poartă
S-au dus pînă la burtă în zăpezi.

Ies aburi calzi din trupurile lor,
Ascunse în ninsoarea care crește,
Parc-au pierdut cărarea și am trecut hotarul
De unde-ncepe albul ce nu se mai sfîrșește.

Nu ne oprim, sînt caii gătiți de cale lungă,
Cred că s-au dus cu totul în vremea asta rea,
Dar încă mi se pare că îi mai țin în frîu
Și că miroase-a sînge în golul de sub șea.

Totul se-ntîmplă însă ca și cum ar purta
Doar sufletele noastre intrate în derută,
Nu-i mai chemăm pe nume și nu-i mai îndemnăm,
Ne ținem strîns de coama dispărută.

NINGEA PE TRUPUL

Ningea frumos pe munte, către culmi,
Noi păream primii care umblam prin iarna grea,
Cînd am găsit o dîră de sînge în zăpadă
Şi trupul către care ducea.

Era pierdut, aproape am fi crezut că nu e,
Pierea şi urma care spre el ne-a fost purtat,
Doar sîngele-nchegat anume pe zăpadă
Trecea mereu prin albul uşor, imaculat.

Priveam uimiţi cum iese mereu aceeaşi dîră
De undeva din munţi, de dedesubt,
Ningea pe trupul dinaintea noastră,
Ningea încet pe corbii ce l-au supt.

PASTEL

Aer proaspăt cu miros de viță dezgropată
Și cu pomii văruiți la porți,
Am intrat din nou în primăvară
Cu aceleași visuri și cu cîțiva morți.

Îngropăm sămînța mai adînc,
S-o ferim de păsări și de ger,
S-au lăsat mormintele, dă frunza,
Sufletele poate au ajuns în cer.

Mă aplec spre iarba răsărită-n lutul
Așezat de ploaia care nivelează,
Totul parcă este astfel de cînd lumea
Numai un mormînt încă nu s-așază.

Aerul e rece, vîntul bate-ntruna,
Sufletele parcă s-au pierdut în frig,
Nu văd nici o urmă sigură din viața
Celui dus pe care cu durere-l strig.

CI IARĂȘI VIITORUL

Ci iarăşi viitorul, acest regat frumos,
Această pajişte ce înverzeşte sub ochiul încă viu,
Această întinsă grădină în care sufletele
Vor sta la soare pînă tîrziu.

Acolo vom fi noi mult mai aproape
Şi mult mai lîngă ea şi lîngă rîul de miere
Şi lîngă rîul de lapte dulce, din care
Trupul meu a ieșit în tăcere

Şi ți s-a arătat ție, celui născut mai demult
Din aceeaşi sfîntă suflare
Pe care El o trage înapoi
Cu multă întristare.

Doamne, cum îmi apare sufletul lui ca un abur
Urcînd din pămîntul ud, bătut de soarele arzător,
Şi cum îmi vine să strig ca Bacovia:
O, vino odată, măreț viitor!

DE-AM TRECE

Ci iarăşi m-apropii şi-aştept
Şi nimeni nu vine-napoi
Se vede hotarul şi-aş vrea
Să-l trecem măcar cîte doi.

Tu mergi ca şi mine-ntr-acolo,
Simt iar în tăcerile lungi
Că parcă ajungi înainte
Şi parcă te bucuri c-ajungi.

De-am trece măcar cîte doi,
Legaţi între noi cît de cît,
Să nu fim chiar singuri de tot,
Să nu ni se facă urît.

DE SPAIMA UNEI CLIPE

De spaima unei clipe mai senine,
Ce-n taină-mi pregătește o spaimă și mai mare,
Mă-ntorc peste prăpastia pe care
Cu spaimă am trecut-o către tine.

Un gol imens mă ține tăcut deasupra lui
Și mută munții către care vin,
Simt marginea prăpastiei pierind
Asemeni unui orizont divin.

Fă un hotar mai sigur între mine
Și între țărmul tău care s-a dus,
Vreau să m-apropii fără să te văd,
Mi-e frică și merg ca privită de sus.

DORINȚĂ

Soare cald, dă frunza, din pămîntul ud
Se ridică aburi, se adună nori,
O să vină ploaia, mi se spune,
Au să vină zile cu trei sori.

Le aştept în ploaia care a şi-nceput,
Apa-mi bate-n craniu şi mă doare,
Poate şi lumina are să mă doară,
Vreau mai bine-o oră cu un singur soare,

Să mă-ntind în iarbă şi să mi se pară
Cald şi blînd, atît cît să îmi spună
C-ai făcut lumina şi-acum stai şi vezi
Că lumina este bună.

EXTAZ

Un aer dulce cu miros de plante,
Un fel de amețeală ciudată,
Rătăcită printre ierburi vrăjite
Credeam c-am să pier dintr-o dată.

O clipă am simțit că mă ridic
Încet de pe pămînt şi mi-era teamă,
Plîngînd mă rugam să mă fereşti
De acel glas ciudat care mă cheamă.

Ştiam că n-am să mai ajung nicicînd
Pe pămîntul de pe care urcam foarte lin,
Luată de cineva de sus şi dusă de vie
În lumea celor care nu mai vin.

ULTIMA AMINTIRE

Spațiul devora toate lucrurile din el,
Priveam în tăcere în urma lor
Spre locul acela unde nu se mai vede nimic,
Ca-n pîntecele unui animal incolor,

Care mistuie lumea şi flămînzeşte
În chiar vremea în care mănîncă
Totul pînă la ultima ființă vie
Şi pînă la ultima stîncă

În care a fost îngropat un om
Şi pînă la ultima cruce
Pusă în spatele său
Înainte de a se duce.

Aşteptam cu spaimă să ne vină rîndul,
Se apropia fantastica oră,
Spațiul devora toate lucrurile din el
Şi ne uitam neputincioşi cum le devoră.

CINEVA BATE CUIE ÎNTR-UN STEJAR

Din nou acea chemare de totdeauna
Din pădurea de-aici în cea din spațiul pur,
Încep să văd copacii fără vîrstă
Cu bureți nebunești împrejur.

Doamne, ce pălării roșii stau,
Cîte trei, cîte trei, ca-n poveste,
Ca pe trei capete care au fost
Și-a căror nebunie nu mai este

Decît în miezul acesta ireal
Pe care îl smulgem fără măsură
Și ne jucăm cu el și-nfometați
Începem să-l ducem la gură.

Cum o să fie oare în pădurea aceea umbroasă,
O mare neliniște bîntuie pînă tîrziu,
Cineva bate cuie într-un stejar,
Încet, ca-n acoperișul unui sicriu.

AM UN ȘARPE ÎN OS

Am un șarpe în os, am strigat,
Umblă încet pe golul din femur,
Săltîndu-și capul pînă la șold
Și încercînd să-l rotească în jur,

Cel puțin de trei ori pe zi,
Liber și cu încredere, ca pe cheia
Cu care se va deschide deodată
Golul nesfîrșit de după aceea.

Am un șarpe în coapsă am strigat
Dintr-un adînc instinct de apărare
Și am simțit cutia de os cum se desface
Și cum vă-ndepărtați și cum apare

Singurătatea cea fără de margini
Și clipa-n care nu mai e nimic de spus
Și-un gol nesfîrșit peste care șarpele
Se-ncolăcește liber, ca sufletele celor ce s-au dus.

SE ARĂTASE LUMEA

Se arătase lumea ca într-o apă limpede,
Puteam să văd în ea acelaşi vechi mister,
Era bolnavă toată de boala grea pe care
Sufletul meu o răspîndise-n cer.

Stam în biserica aceea făcută din oase,
Recunoşteam bine fiecare os
Dat de-a dura pe vechi lespezi
Şi plecat în linişte evlavios.

Te priveam plîngînd pe zidul rece
Şi-aveai chipul dulce şi umil
Desenat cu multă stîngăcie
Pe trei tigve de copil.

RESTUL ESTE TĂCERE

Restul este tăcere, spunea prințul,
Atîta țin minte bine despre el
Și mai țin minte cele patru morți
Din ziua de duel

În care i-am cunoscut mai bine
Pe el și pe celălalt care a pierit
De aceeași sabie cu el
Înainte de a ști pentru ce au trăit

Și pentru ce se duc și pentru ce
L-au citit ei pe Montaigne și l-au răstălmăcit
Și l-au înălțat ca pe propria cruce
Pe culmea disperării pe care au suit

Din clipa în care aerul crimei dintîi
A fost respirat ca o dulce otravă;
Restul este tăcere, spunea prințul,
Cătînd pînă departe cu mintea lui bolnavă.

CI IARĂȘI MĂ TEM

Ci iarăşi mă tem că nu voi mai fi deloc,
Un animal imens mă caută cu botul,
Cine ești tu, îmi veți spune, și voi răspunde ca Obermann:
Pentru univers nimic, pentru mine totul.

Suflete al meu, de ce nu pot eu crede
Că vei umbla aievea încărcat cu poveri
Pe urmele vieții mele care va fi trecut
Și că-ți vei aminti ce-a fost ieri

Plătind într-un fel ca semn că exişti,
Iar apoi, mulțumit pentru ce vei plăti,
Ți se ierta de șapte ori cîte șapte
Întreaga îndoială din această zi

Și vei fi vărsat ca Iona pe celălalt mal,
Numai pe jumătate mistuit,
Și te vei bucura că ești încă viu
Și vei lăuda botul care m-a înghițit.

PASTEL

Miros de brad și de rășină arsă,
Trebuie să fie un foc în apropiere,
Cineva trebuie să se încălzească
În aerul pur care piere

Pe măsură ce intrăm în el
Unul după altul, nu știm cum,
Și boala noastră se răspîndește liberă
Peste hotarul suferințelor de-acum,

Cu care sîntem atît de bine deprinși
Încît atunci cînd nu le mai simțim
Intrăm dintr-o dată în zona
În care uităm că trăim.

Miros de brad și de rășină arsă,
Am uitat toată durerea și tot nenorocul,
Trebuie să fie în apropiere un foc,
Trebuie să fie în apropiere focul.

CÎNTEC DE BUCURIE

Pereche cu îngerul meu de pază
Urcasem pe arca numai perechi
Şi trecusem urgia şi eşuasem
În ţinutul acela străvechi
Unde oamenii îşi puneau dorinţele
În măruntaiele păsărilor
Şi în pămînt, ca seminţele.

Acolo tu îmi aduceai pe furiş ouă de vrabie
Pentru masa de dimineaţa
Şi lapte de cuc pentru seara
Şi bucurie pentru toată viaţa
Şi-nceputul marii tristeţi
Pentru ce nu poate ţine
Pînă la adînci bătrîneţi.

Totul se petrecea în mare taină,
Ne trezeam că peste noapte au înflorit gutuii,
Vrăbiile nu ştiau cînd le furai ouăle,
Noi nu ştiam că răpitoarele îşi scoteau puii
Pe-acoperişul nostru, ne bucuram
De pămîntul pe care eşuasem
Şi de cerul sub care-aşteptam.

CA O PASĂRE ALBĂ

Ca o pasăre albă sufletul lui îmi șade în palmă,
Ce sămînță să-i caut și ce cîntec să-i cer,
Ce foc l-a oprit, Doamne, în liniștea aceasta
Din drumul lui către cer?

A venit cu aripele lăsate în jos,
Cu frică și-ntristare m-am oprit lîngă el,
Părea să aibă ochi pe tot trupul,
Semăna cu heruvimii tăi cînd s-au arătat lui Ezechiel.

Împrejur vedeam norul în care-a venit
Și cele patru fețe nevăzute ale lui
Și cele patru roți de hrisolit
Care-l duceau acolo unde le spui.

El i-a poruncit să stea în palmele mele, mi-am zis,
În roata lui e duhul care l-a adus,
Doamne, nu-i pedepsi pe cei ce prind sufletele ca păsările,
Cînd ai să-l chemi are să fie sus.

RESURSE DE LINIȘTE

Descoperisem mari resurse de liniște,
Le scoteam din pămînt ca pe un zăcămînt rar,
La început cu spaimă, uitîndu-mă-mprejur,
Apoi în grabă, ca un avar.

Am fost urmărită pînă la gura
Deschisă în adînc prin care intram
În mijlocul lor ca o rădăcină
A unui luminos ram.

A fost întrebat despre mine pămîntul
Și mai ales morții
Și deși nimeni n-a dat nici un detaliu
După o vreme s-a ajuns în fața porții

Prin care intram liniștită-n adînc,
Atît cît se poate intra
Astfel încît să mai zărești o rază
De lună de deasupra ta.

Descoperisem mari resurse de liniște,
Stam în bătaia lunii lîngă voi,
Cînd am simțit cum cineva se uita după mine
Ca printr-un ochi de noroi.

PACT

Mă-nțelesesem bine cu călăul,
Execuția trebuia să aibă loc în zori
Și fiindcă mergeam fără împotrivire
Urma să fie aduse și flori.

Mai urma fără-ndoială să nu se știe
Întru cît eram vinovată
Fiindcă fusesem de acord să mor
Înainte de-a fi condamnată.

Ca să simt durerea cît mai puțin
Își ascuțise toată ziua cuțitele
Și le trecea prin foc în fața mea
Ca atunci cînd se înjunghie vitele.

Apoi, fiindcă nu putuse dormi,
Pentru orice fel de-ntîmplare
Se pregătise să-mi țină tot el
O cuvîntare.

În zori s-a apropiat tremurînd tot,
Ținea în mîini buchetul pregătit,
Ia florile, mi-a spus, am uitat să aduc cuțitele
Dar o să fie totuși ca și cum ai murit.

AM ÎNCEPUT SĂ AŞTEPT

Am început să aştept, se apropie,
În vis sufletul face exerciţii de ieşire
Din trupul care stă nemişcat,
Întunericul pare în afară de fire

Şi de timp şi de orice iluzie,
Încăperea mea este un ţinut pustiu
Prin care se roteşte căutînd ceva
Şi bucuros că e încă viu

Face în taină salturi ireale,
Împrejurul meu şi în sus şi în jos,
Să afle cum va fi desprins de trup
Şi să se-ntoarcă iarăşi în cutia de os

Făcută anume pe măsura lui
În care îi era cald şi bine
Şi în care de trei ori pe zi i se îngăduia
Să se apropie de Tine.

O CALEAȘCĂ TRASĂ DE FLUTURI

O caleașcă trasă de fluturi,
O umbră veche cufundată în ea,
Înțepenit pe o spiță strălucitoare
Ochiul meu se-nvîrtea.

Roțile s-au oprit speriate
La capătul priveliștii de vis,
Fluturii și-au înălțat aripele
Ca o prăpastie care s-a-nchis.

Am trecut peste ea în delir,
Uitasem cît e de înaltă,
Cînd fluturii și-au lăsat aripele
Visam undeva în partea cealaltă.

O caleașcă trasă de fluturi,
Un nor dulce de polen înălțat
În urma roților ei imense
De aur curat.

LUASEM FORMA UNUI FLUTURE

Luasem forma unui fluture,
Zburam peste grădina fermecată,
Ajunsesem din greşeală în faţa mîncătorului de fluturi
Şi mă rugam înainte de a fi mîncată.

Aripele mi se colorau din ce în ce mai frumos,
Abia se zărea de sub ele
Trupul curat care avea să fie
Împins între măsele

Ca pietrele morilor neferecate,
Antenele-mi creşteau văzînd cu ochii,
Pipăiau cu nelinişte gura avidă
Şi o făceau să se deschidă.

Luasem forma unui fluture,
Zburam peste grădina fermecată,
Ajunsesem din greşeală în faţa mîncătorului de fluturi
Şi mă rugam înainte de a fi mîncată.

ERAI CRUCE, VULTURE

Erai cruce, vulture, şi-aveai
Trupul lui pe tine de trei zile
Şi-aveai ochi pe aripi şi pe gheare
Şi piroane în pupile.

Către tine mă rugam plîngînd,
Către duhul care-l duce,
Către crucea aripilor sale,
Către cruce.

Rămăsese goală-n faţa mea
Şi-avea lemnul putred ca un trup,
Ascultam cum o izbeşte vîntul
Şi cum cad bucăţile care se rup.

DANIEL

Din nou aruncată în groapa cu lei
Şi gurile leilor astupate
De îngerul lui cu şapte peceţi
Ca şapte păcate.

Mai-marele fiarelor urlă,
Strîngîndu-şi dinţii,
Cînd prin pereţii groşi de lut
Îmi strig înspăimîntată părinţii

Şi pe tine, Dariu Împărat,
Rugîndu-te să te apropii
Ca să poată fi dat la o parte
Acoperişul gropii.

Smerită aştept sfîşiată să fiu,
Dar leii se uită la mine tembel:
Nu putem, spun gurile lor încleştate,
Nu putem, tu eşti Daniel.

MONUMENTUL

Construiam un imens monument funerar,
Cum nu mai fusese altul,
Trebuia să se-ntindă cît tot ținutul
Şi tot înaltul

Spre care-mi îndreptam cu spaimă ochii
Din imensul convoi
Pe cînd căram piatra dintr-o parte în alta
Şi înapoi.

Construiam un imens monument funerar,
Era aproape gata cu tot confortul,
Mai trebuiau cîteva lucruri neînsemnate
Şi fără îndoială mai trebuia mortul.

ÎN DRUMUL FURNICILOR

Întreg pămîntul era un muşuroi,
Furnicile ieşiseră la soare
Şi fierbeau în ţărîna încinsă
Înainte de ploaia răcoritoare.

Adormisem undeva în drumul furnicilor
Şi visam că voi fi ocolită,
Cînd deodată au început să treacă peste mine
Cu pasul lin de cale nesfîrşită.

Noi, furnicile, spunea regina furnicilor,
Ne ştim bine drumul prin muşuroi,
Iar eu cu spaimă răspundeam încet:
Şi noi, regină, şi noi.

Atunci m-a luat în spate ca pe un sac
Şi aş fi vrut să fie cineva viu
Să-mi spună dacă ea creştea atît de înfricoşător
Sau eu mă micşoram fără să ştiu.

BUFONUL

Cineva se uita la capul meu
Ca Hamlet la tigva lui Yorick,
E capul bufonului, zicea
Şi-mi părea rău că l-am făcut pe rege să rîdă
Cînd trupul meu de durere se tăvălea.

Şi-mi părea rău că însuşi îndureratul Hamlet
Îşi amintea doar de rîsul stîrnit
Şi-avea putere să se scoale
Din groapa lui să mă privească
În orbitele goale,

Cum ar privi-o în ochi pe Ofelia
După ce a fost dusă de ape
Şapte ani şi mai bine,
Sau cum l-ar privi pe bătrînul său tată,
Sau cum s-ar privi pe sine,

În clipa de supremă nebunie
În care rîsul şi plînsul sînt totuna.
Nu-nţelegeam de ce dăduse tonul
Ca regii să-mi ia capul în mîini şi să-l privească
Înduioşaţi, cum şi-ar privi bufonul.

CUCUTA

Mă voi ascunde în mijlocul vostru,
Acolo unde nimeni nu mă va căuta,
Voi face mecanic gesturile care se fac
Şi voi bea otrava care mi se va da.

Se va spune că fac ce trebuie să fac,
Voi primi în tăcere orice onor,
Va fi linişte şi va fi bine,
Nimeni nu va şti că-n curînd am să mor.

Eu însămi voi uita că am golit
Acel pahar cu molcomă otravă,
Mă voi mira că staţi la capul meu,
Mă voi mira că par bolnavă.

Mă voi stinge lin şi fără împotrivire,
Probabil într-o noapte cu lună,
Cineva din mijlocul îndureratei adunări
Va spune c-am murit de moarte bună.

SCOTEAM APĂ

Scoteam apă din izvorul acela adînc,
Trimisul tatălui tău m-a găsit la fîntînă,
Cămila lui a fost adăpată de mine cu bucurie,
Barba lui rară a fost mîngîiată cu alba mea mînă,

Ușor mai lungă decît la celelalte femei,
Cu care puteam să-l ating fără să mă apropii,
Sufletul lui s-a auzit ridicîndu-se-ncet
Ca zborul apăsat al unei dropii.

Venise prin pustiu să mă ceară
Și se-ntorcea înapoi prin pustiu
Cu sufletul meu luat pe nepregătite,
Trupul rămas ca argintul viu

S-a rostogolit de trei ori cu durere
Sub cumpăna care se îndoia,
Cineva a strigat: nu beți din această fîntînă,
A scăpat o femeie în ea.

PE CÎND CĂLĂTOREAM

Pe cînd călătoream ca un obscur
Membru al echipajului lui Ahab
În căutarea balenei albe,
Deodată am simțit că piciorul meu drept
Se leapădă de carnea sa şi devine
Un simplu ciot artificial,
Cioplit în osul sacru
Al leviatanului.

Domnule Ahab, am strigat,
Nici mai tare nici mai încet
Decît atît cît să se-audă
În vuietul oceanelor
Prin care alunecam unul după altul,
Duşi de curentul încălzit
De sufletul meu.

Nu te uita că par încă nevătămată,
Acelaşi accident cumplit ne poartă
Către monstrul care şi-a înfipt colții
În tine pe mare,
În mine în visul cel mai curat
Unde totul s-a repetat
Cu şi mai multă intensitate şi durere.

Domnule Ahab, m-am rugat,
Dar nu s-a auzit decît tăcere.
Corabia lui mă părăsise,
Plutea cu o viteză nespusă,
Pe cînd eu căutam singură balena albă
Undeva în partea opusă.

Veți zice fără îndoială că groaza
Marii călătorii nu este nimic
Fața de marea călătorie în sine,
Dar vă spun că totul atîrna în spatele meu,
Fiindcă eu țineam loc și de corabie și de ape
Și de echipajul care acceptase nebunia mea
Și de balena care ne înghițea.

ADULMECÎND LUMEA

Treusem încet de marginea aripei
Fluturelui pe care pluteam lin,
Atîrnată ca de o parașută albă
Pe pămînt încercam să revin.

Se desfăcuse din greșeală prea sus,
Ca o planetă strălucitoare se rotea,
Scuturînd pe orbită polenul dulce
În însăși orbita goală a mea.

Dacă mi-aș fi dat drumul în noapte,
Sau în adîncul fără sfîrșit,
N-aș fi putut ajunge înapoi,
Prin întuneric m-aș fi învîrtit

Pe aceeași cale cu marele fluture
De care stăteam atîrnată,
Adulmecînd lumea din care mă desprinsesem
Odată ca niciodată.

ÎNCĂ UN CEAS

Încă un ceas și aș fi văzut iarăși
Cum soarele aleargă pe deasupra norilor
Și cum la marginea lor pîlpîie
Ca la ivirea zorilor
Unei alte vieți. Încă un ceas
Și aș fi privit din nou valea îngustă în care stam
Și aș fi numărat brazii proiectați în zare
Și păsările sub care visam
Și furnicile care umblau pe mine
Ca pe un drum al lor obositor și trist.
Încă un ceas și le-aș fi simțit mușcătura
Și m-aș fi bucurat că exist
Și m-aș fi bucurat că sînt altceva
Decît tăcerea aceasta hohotitoare.
Încă un ceas și norul acela negru
S-ar fi mutat de pe soare.

ȘARPELE

Șarpele își luase hamul și praștia,
Tîra înapoi sania-n care sta
Sufletul meu pregătit de plecare
Înfășurat în carnea albă
Făcută pe măsura sa.

Dar domnul, ziceam,
Nu se poate urca și domnul,
Îl pîrjolește soarele amiezii,
E un om cu sîngele rece,
E un om al zăpezii,

E un vizitiu ceresc,
Cu aceste fermecătoare mîini
M-a condus într-o sanie trasă de cîini,
Sînt sigură că, dacă-l iei, te mînă
Pînă dincolo de lumea în care
Te tăvălești prin țărînă.

Nu-ți fie frică, dacă te-ar strivi
Capul tău negru i-ar zdrobi călcîiul,
Întoarce-te în clipa cînd ne-a blestemat
Și-ncolăcit în sus șuieră lin;
Doamne, femeia m-a îndemnat.

DOMNUL ARTHUR

Domnul Arthur şedea la gura sobei,
Nu vă este urît singur, l-am întrebat,
Nu sînt singur, m-a liniştit, sînt cu pitulicile
Şi-a deschis uşa sobei de mi le-a arătat.

Nu te speria, mi-a spus, nu li se-ntîmplă nimic,
Pitulicile sînt foarte rezistente la foc
Şi într-adevăr le-am văzut stînd pe-o grămadă de jar
Ca pe un ou clocit ajuns la soroc.

Ba chiar am auzit cum ciocneşte uşor
În coaja de foc a oului
Şi am văzut aievea cum iese din el
Întîiul pui al noului

Neam de păsări fără gheare
Şi fără creastă şi fără guşă
Care cîntau în soba domnului Arthur
Într-un cuib de cenuşă.

JOC

Îmi iau numărul meu de pietre
Şi le aşez cît mai riscant
Şi-ncep jocul convinsă
Că oricum voi pierde.

De ce joci totuşi,
Mă veți întreba.
Ce altceva pot să fac,
Vă voi răspunde.

Apoi liniştită
Voi muta mai departe
Piatră după piatră,
Munte după munte.

RUGĂ

Să mi se ia pentru o vreme trupul,
Să rămîn suflet și atît,
Să plîng cum plîng sufletele singure
Cînd li se face urît.

Să mi se lase amintirea că am fost
Trup și suflet odată,
Să mi se lase chinul vinei mele
Și dreptul de-a fi judecată.

Să-not în marea Lui cea mare
Și să mă-nfricoșeze înotul,
Din cînd în cînd să fii și tu alături
Și-apoi să cred că ai pierit cu totul.

Să nu îmi fie clar cuvîntul Lui,
Să-ncerc să-l aflu și să mă-nspăimînt,
Să mi se lase toată îndoiala
Pe care am avut-o pe pămînt.

IUBITULE ŞI DACĂ SUFLETELE NOASTRE

Iubitule şi dacă sufletele noastre
Vor sta unul lîngă altul în pustie,
Ca două picături dintr-o licoare
Pe care El o bea fără să ştie.

Şi dacă în licoarea asta rece
Vom şti că nu am fost doar nişte pete
De apă, răsărite în nisip,
Ca să îi potolim cereasca sete.

Dacă vom vrea şi atunci să fim noi
Şi sufletul ne va părea blestem
Cînd nu vom avea ochi pentru a plînge
Şi gură pentru a striga ce vrem

Nici cît acum, cînd numai forma gurii
Şi glasul care pare slobozit
Ne dă iluzia că plîngem încă
Şi că ne este plînsul auzit.

GHETSIMANI

Ca o armă tremurătoare care-a dat greş
Sta trupul meu în luminişul verii,
Hei, iepure, strigam, apropie-te să mă rog ţie
Acum în dulcea clipă a greşelii.

Hei, iepure, aşează-te undeva sus
Şi luminează-mă încet cu harul
Spaimei tale desăvîrşite,
Încă nu pot să primesc paharul.

Hei, iepure, m-am trezit plîngînd
În partea a treia a rugii
Din grădina Ghetsimani urmărind
Puterea fugii

Cu care el se apăra încă
Pe cînd sufletul meu murmura:
Tată, dacă altfel nu se poate
Facă-se voia Ta.

REVELAȚIE

Ba era un bărbat în toată puterea cuvîntului,
Ba era o flacără, ba era o stîncă,
Ba era chipul surîzînd al unui copil
Care nu se născuse încă.

Sta în flăcări ca-n pîntecele maicii sale
Cel fără prihană
Şi se hrănea cu patru făpturi care ardeau
Şi le era hrană.

Iar cele patru făpturi îl purtau
Ca patru armăsari care au mîncat foc,
Nu ca-n basme, ci mestecînd într-adevăr în dinți
Jeraticul care-i pornea din loc.

Şi-l duceau în cele patru zări deodată,
Ca pe însăşi lumea, fără să se ştie cum,
De credeau nebunii că l-au despicat în patru
Şi că n-ar mai exista de-acum.

UNDEVA DEASUPRA

Ci iarăşi mă aflu undeva deasupra
Vieţii mele şi o pot privi ca pe ceva încheiat,
Dumneavoastră aţi fost fără speranţă, îi spun,
Şi ea se miră cum de s-a aflat

În lumea de dincolo în care
A ajuns fără nici o plîngere de prisos
Despre lipsa de sens pe care o simţea
Ca pe o ceaţă care pătrunde pînă la os.

Dumneavoastră aţi fost fără speranţă, repet,
Acelaşi ochi apăsător vă privea din răcoare,
De unde eraţi aşteptată de totdeauna,
Ca dintre lucrurile trecătoate.

Dar numai cuvintele sufletului meu,
Pierdut în sufletul întregului, îmi dau ocol
De parcă s-au rostit într-o celulă veche
A unui craniu îngropat în gol.

Dumneavoastră sînteţi fără speranţă, adaug,
Moartea însăşi nu a fost decît o repetare
A rătăcirii din lumea care nu era tocmai reală
Într-o rătăcire şi mai mare.

CE VESELE CÎNTECE

Ce vesele cîntece cîntau
Cele zece femei din spital
În acea duminică de lăsata secului,
Ce carnaval

Cu măștile lipite pe obrajii supți
Și tu ce voce aveai cînd mi-ai spus:
Uite, mă țin de cuvînt, nu mai plîng,
Uite, tristețea s-a dus.

Căci pînă și tristețea se dusese
Cînd moartea începuse să secere
În fiecare zi pe cineva
Și voi cîntați cîntece de petrecere

Într-un mod îngrozitor de firesc
Și toată lumea se cutremura de veselia
Din acel salon strîmt și întunecos
De la spitalul Filantropia.

VIS ŞI REALITATE

Bradul din faţa casei mele
Era cît muntele de mare,
Celulele crescute aiurea în şoldul tău
Erau cît un lagăr de concentrare.

Tu erai singura deţinută,
Tu stăpîneai lagărul acela monstruos
Fără milă şi fără-ndurare,
Tu aveai în mijlocul lui un os

Ridicat asemenea unei spînzurători
În care carnea ta va fi atîrnată,
Tu erai bradul din faţa muntelui
Pe care erai urcată

De tine însăţi, ca de soldaţii împărăteşti,
Puşi să tragă la sorţi marea ta arsură,
Strînsă pe trupul plin de vînătăi
Ca o cămaşă fără nici o cusătură.

SORA MEA, ÎMPĂRĂTEASA

Sora mea, împărăteasa,
S-a supărat pe noi
Și-a luat coroanele și-a plecat,
Dar mama și tata cred
Că va veni înapoi.

O să vină sigur, zice tata,
Cum să te duci
Dintr-o împărăție în alta
Încălțată-n papuci.

Dar mama e suflet de femeie,
Ea simte că fata ei nu poate veni
Cu coroana pe cap și-n papuci
În plină zi.

Va veni la noapte, zice mama,
Va veni mîine, zice tata,
Numai eu știu că sora mea s-a dus
Și gata.

Eu am văzut locul pe unde-a trecut
Acoperit cu cele şapte coroane
Astfel încît părinții să nu-l mai ştie
Şi-am dat de urma papucilor ei
În cealaltă împărăție.

NU TE-AI DUS DE TOT

Nu te-ai dus de tot, nu te-ai dus de tot,
Creierul meu înfierbîntat te ține
În cea mai ascunsă celulă a lui
În care te-ai făcut bine.

Tu ştii unde te afli deşi te prefaci
Că nu mai ştii nimic şi eşti sătulă
De tot ce-a fost, tot timpul te gîndeşti
Cum să faci să ieşi din această celulă.

Mîinile tale ireal de fine
Sapă în taină grote cenuşii,
Toți paznicii lumii te păzesc să nu evadezi
Dar cine te mai poate opri?

Azi-noapte ai reuşit să fugi pentru cîteva clipe,
Te-am văzut bine cum ieşi din foc
Şi cum calci uşor pe tîmpla mea stîngă
Şi intri de bunăvoie la loc.

M-AI PRIVIT ÎNDELUNG

M-ai privit îndelung, bănuitoare,
De ce nu ți-ai făcut ochii azi, mi-ai spus,
O dată și a doua oară
Și cea de lîngă patul tău a zis:
Fă-ți ochii, domnișoară.

Și m-am dus tremurînd la oglinda
În care patul tău se vedea
Ușor înclinat
Și parcă te duceai cu el cu tot în jos
Și m-am apucat

Să-mi fac ochii încet, încet,
Așa cum aș număra
Ca să urlu de durere
Și tu liniștită mi-ai spus:
Îți stă mult mai bine așa.

CEASUL

Nu mai trece ziua de azi, îmi spunea,
Uitîndu-se la ceas din ce în ce mai des,
Doamne, nu mai trece ziua de azi,
Şi, fără îndoială, ea nu greşea
Ziua aceea lungă de treisprezece aprilie
De care se temuse cu mult înainte
Într-adevăr nu mai trecea.
La ora şase după-amiază ceasul părea oprit
Şi toți ne-am uitat la limbile lui îngroziți,
Numai ea s-a făcut roz-albă şi luminoasă
Şi l-a întors încet, încet pînă la limită
Şi l-a făcut deodată să meargă din nou,
Întîi în sens invers, cu disperare,
Pe urmă fără nici un sens.

M-AȘTEPTASEM SĂ FII NUMAI TU

M-aşteptasem să fii numai tu,
Erau cîte trei morți într-o firidă,
Prin umezeala rece moartea se tîra
Ca o strălucitoare omidă.

Alături plîngea un tînăr bărbat,
Cu mult mai abitir
Decît putea el să plîngă
Şi te săruta în delir.

Cu greu te lăsai plînsă și sărutată
Şi ne-a cuprins o mare întristare,
Păreai acolo de totdeauna
Iar noi păream veniți din întîmplare.

Nici nu ştiam ce-ar trebui să facem,
Noroc că tu ştiai să te porți,
Tu stăteai zîmbitoare și calmă
În mijlocul celorlalți morți.

CA NIȘTE SIMPLE BIJUTERII

Viermii îşi făcuseră datoria lor,
Oasele care s-au mai găsit erau curate,
Li se putea vedea forma desăvîrşită
Şi puteau să fie chiar sărutate.

Nimeni nu le-a mai plîns în ziua aceea,
Nimeni nu s-a gîndit să le mai sărute,
Au fost spălate şi aşezate în cutii,
Ca nişte simple bijuterii.

Şi cînd te gîndeşti
Că nu erau doar oase de bătrîni,
Că erau acolo şi doi copii
Care n-au trăit mai mult de cîteva săptămîni.

Atît am mai făcut: le-am spălat şi le-am aşezat
Şi-am pus peste ele două capace;
Viermii îşi făcuseră datoria lor
Şi noi nu ne-o mai puteam face.

Noi eram obosiți, noi lucram pentru ei,
Noi oasele curate le-am strîns
Să punem în locul lor un alt trup lîngă care
Am stat şi am plîns.

ATUNCI AM ÎNȚELES

Atunci am înțeles, tu erai singură
În cenușiul mat al humii,
Eu însămi stam la capul tău
Ca la celălalt capăt al lumii.

Preotul cînta slujba obișnuită,
Dascălii îngînau partea lor,
Mă uitam cum cad bulgării peste tine
Şi mă miram cum nu mor.

Tata plîngea, dar trăia mai departe,
Lacrimile mamei erau secate,
Copiii tăi nu știau încă să plîngă,
Vîntul nu știa peste ce bate.

Legăna crucea de lemn pe care scria
Că te-ai dus la treizeci și trei de ani ne-mpliniți
Cu liniștea cu care legăna
Crîngul de pomi înfloriți.

Îmi amintesc bine, tu erai singură
În cenușiul mat al humii,
Eu însămi stam la capul tău
Ca la celălalt capăt al lumii.

CÎNTAI FALS

Cîntai fals, dar aproape cu poftă:
Lume, lume, soro lume
Şi toate lucrurile treceau prin fața ta
Strigate pe nume.

Astfel au apărut pe rînd prietenii
Şi mama şi tata
Şi preotul şi lumînarea aprinsă
Şi sapa şi lopata.

Şi în toată această tragedie
Din care n-a mai fost scăpare
Mama era întrebată de cineva
Cît piper să pună-n mîncare.

Căci se pregăteau sarmale şi cozonaci
Şi se cărau damigene cu vin,
Ca tu să pleci aşa, ca toată lumea,
Şi ca lumea să uite de marele chin.

O, dacă aş mai fi putut să ajut cu ceva,
Bunăoară să toc zarzavat,
Sau să mă las eu însămi tocată
Pe tocătorul acela adevărat.

AŞTEPTARE

Aştept cu spaimă să se întîmple ceva,
Dar ce se mai poate întîmpla cu adevărat,
Cînd am ajuns în punctul de unde se vede întruna
Mortul pe care smerită l-am sărutat.

Încremenite toate lucrurile par,
Dar eu alerg cît pot mai departe,
Uimită că nu le mai văd decît
Dintr-o singură parte.

Căci ele aleargă în gol o dată cu mine
Şi nimic nu mai poate să se întîmple cu adevărat
Şi numai eu mai sper să ajung din urmă
Mortul pe care smerită l-am sărutat.

STĂTEAU CHIAR LA MASA ACEEA

Stăteau chiar la masa aceea
Pe care ai stat tu trei zile,
Erau mai flămînzi ca niciodată
Dar nimeni nu îndrăznea
Să se apropie și să rupă
Din carnea ta dulce și parfumată.

Au început cu sufletul,
Așa o fi obiceiul, mi-am zis,
Uitîndu-mă cînd la tine,
Cînd la gurile lor rotunjite anume
Să bea această sfîntă băutură
Care făcea spume

În vreme ce era înghițită
Chiar la masa aceea
Fără spaimă
Și fără părere de rău:
Luați, mîncați, m-am trezit strigînd,
Acesta e trupul său.

ROCHIA TA ROZ

Am văzut rochia ta roz pe o fată tînără,
Pe care venea foarte bine,
Şi-am văzut-o pe mama o clipă
Uitîndu-se la ea ca la tine.

Trebuie să-i mai dau ceva, mi-a spus,
Azi-noapte am visat că-i era frig
Şi-am vrut s-o strig să ia ceva pe ea
Dar n-am putut s-o strig.

Se ducea grăbită, aşa cum se duce
Fata asta pe drum
Şi era îmbrăcată cu rochia
Cu care este ea acum.

Dar parcă nu mai era a ta, am şoptit cu greu,
Şi ea a-ntors capul şi mi-a zîmbit,
Parcă i-o dădusem cuiva
Şi m-am trezit

Gîndindu-mă cui am dat eu
Rochia asta, care atît de mult îi plăcea
Că umbla şi pe-acolo
Îmbrăcată cu ea.

LĂSAȚI IARBA SĂ CREASCĂ PE EA

Lăsați iarba să crească pe ea,
N-o smulgeți și nu puneți flori,
N-ar mai fi vrut să le vadă,
Ar fi vrut să ajungă pînă la primăvară
Și pînă-n livadă

Pe propriile ei picioare,
Ar fi vrut să nu știe
Chiar și atunci cînd nu mai putea respira,
Ar fi vrut să nu fie singură
Dar toată lumea se îndepărta.

O vedea ca prin vis cum se duce,
O vedea ca prin apa de care e dusă,
N-o mai vedea deloc și-nspăimîntată
O revedea ca prin stratul de flori
Sub care era pusă.

Luați florile înfipte-n orbitele ei
Să vadă limpede ca înainte,
Poate că și acuma ar mai vrea
Să iasă puțin în cîmpu-nverzit.
Lasăți iarba să crească pe ea!

ÎȚI CRESCUSE PĂRUL

Îți crescuse părul, era pînă la brîu,
Capul tău de statuie grecească
Nu mai stătea descoperit în ploaie,
Bunica venise să te-mpletească
Însă uitase pieptenele-acasă,
Am eu un pieptene, ai vrut să zici,
Dar ți-aminteai că ți l-am pus sub pernă
Și nu știai că poți să te ridici.

Lasă-mă despletită, i-ai spus,
N-am voie să mă piaptăn cît ești tu moartă
Și bunica se mira că-i porți încă doliu
În vreme ce ea însăși îți poartă
În spate trupul ne-nvățat cu lutul
De care parcă voia să se lepede.
Lasă-mă despletită, ai repetat, în vreme ce părul tău
Creștea mai departe îngrijorător de repede.

AJUNSESEM LA EA

Ajunsesem la ea, băteam la poartă,
I-am auzit glasul uşor înăbuşit
Şi paşii de dincolo de zidul de piatră
Şi-am început să strig că am venit.

Cine eşti, m-a-ntrebat, şi pe cine cauţi,
Nu mai ştiu cînd şi unde am fost fericiţi,
Surorile mele sînt fetele moarte
La treizeci şi trei de ani ne-mpliniţi.

Nu-ţi aminteşti de mine, mă rugam,
Ţi-am adus anemone şi cartofi copţi
Şi-am stat neclintită la capul tău
Şapte zile şi şapte nopţi.

Ai murit în braţele mele, vroiam să-i mai spun,
Dar nu avea cine mai spune şi nu avea cui;
Ea-mi deschisese poarta dar eu tocmai aflasem
Că nimeni nu moare în braţele nimănui.

AȘEZATĂ ALĂTURI DE TINE

Aşezată alături de tine,
Pe locul de veci al bunicilor
De unde se poate vedea în biserică
Pînă-n altar
Aşteptam să iasă cu sfîntul dar.

Lumea era gătită ca altădată,
Sta în genunchi cu spatele spre noi,
Nimeni nu ştia că eram îngropată,
Dacă m-ar fi strigat aş fi răspuns
De sub lespedea plată

Pe care o trăsesem încet,
Fără să-mi dau seama,
Cum aş trage o țoală
Sub care dormeam împreună,
Lăsîndu-te pe jumătate goală.

Priveam către altar înspăimîntată,
Nu ştiam de ce nu mai iese cu sfîntul dar
Şi-mi părea rău că nimeni nu mai vine,
Noroc că ție ți s-a făcut foarte frig
Şi că ai tras lespedea de pe mine.

VA VENI O VREME

Va veni o vreme cînd mă voi gîndi
Unde eram eu cînd scriam aceste rînduri,
Din care parte băteau vîntul și soarele
Și cum îmi țineam în scaunul acela electric
Mîinile și picioarele.

CÎNTEC DE PRIMĂVARĂ

A venit primăvara, speranțele din iarnă s-au dus,
Acum se duc speranțele de primăvară,
Dar o să fie bine la toamnă,
Dar o să fie bine la sfîrşit.

Dar o să fie bine după aceea,
Cînd nu vom mai şti nimic,
Dacă nu vom mai şti nimic,
Dar cine ştie.

Oricum o să fie bine,
Vine o vreme cînd totul e bine,
Dar eu mă încăpățînez să cred
Că încă nu e vremea.

A venit primăvara, speranțele din iarnă s-au dus,
Acum se duc speranțele de primăvară,
Am plecat la munte să mai uit o vreme
Şi-am început din nou să urc muntele.

ÎMI IAU ÎN PALME CAPUL

Îmi iau în palme capul golit încet de visuri,
Cade ca o minge elastică
Pe pămîntul neted ca-n palmă
Din grădina fantastică.

Se poate spune că a fost rotund,
Se poate spune că a fost atins
Cum trebuie de mîna ageră
A celui neînvins.

Mai mult nu se poate spune
Ce mai interesează acum că era tuns
Să se rostogolească mai bine
Sau că era de nepătruns.

E liniște și vine jucătorul
Cu pieptul plin de visele ucise
Și le suflă-napoi în capul rostogolit
Prin pleoapele rămase deschise.

ÎN LUMINA CRUDĂ A IERNII

Ca pielea ursului din pădure a fost vîndută
Pielea mea tăbăcită de ploi și de vînt,
Moartea mă caută de cînd m-am născut
Și nu poate să afle unde sînt.

Primăvara stau ascunsă-n tufișul verde,
Vara în lanul gata de secerat,
Toamna în frunza de curînd căzută,
Iarna în albul cel mai imaculat.

Cînd moartea lasă urme pe zăpadă
Ca sîngele unui animal răpus
De alte animale mai mari
Trupul meu iese și mai nesupus

În lumina crudă a iernii
Și c-o tristețe de nedescris
Se-mbracă înainte de-a fi descoperit
În pielea animalului ucis.

PASTEL

Plouă într-un sat de munte uitat de lume,
Copacii mai putrezi se rup,
Prin ploaie trece o femeie bătrînă
Cu hainele ude lipite de trup.

Nu mai știe pe unde s-apuce,
Drumul e putred de noroaie,
Doar trupul uscat de femeie de munte
Nu pare să fi putrezit în ploaie.

A ajuns la o casă veche,
A urcat treptele, a-nceput să dispară,
Printr-o fereastră putredă pătrunde înăuntru
Tot ce e putred afară.

ÎN CREIERUL MEU

În creierul meu sta muntele spre care priveam,
Răsturnat, chircit, îngropat,
Să aibă loc tot, să-l iau cu mine
În ziua în care-am plecat.

Ce e în creierul tău, am fost întrebată,
Un munte, am răspuns cu seninătate,
Şi m-au luat şi m-au dus cu munte cu tot
Şi mă sprijineam în tăcere de stîncile luminate.

Dar ei au scos tot muntele piatră cu piatră
Şi s-au mai uitat o vreme în capul meu proaspăt tuns
Ca într-un ou foarte limpede
Şi li s-a părut şi mai de nepătruns.

CER SENIN, ÎMBIETOR

Cer senin, îmbietor,
Muntele urcă aievea pînă la cer,
Cine ar putea urca astăzi muntele
Ar intra în cumplitul mister

Ca în propria lui grădină
Și ar pieri ca grăuntele
Spre a da înzecită roadă
Dar cine mai poate urca muntele?

Totul a fost dinainte vîndut,
Totul e bine, totul s-a aranjat,
Cu paharul care trebuia să fie băut
Se spală pe mîini dregătorul Pilat.

PĂRUL LUI SAMSON

Dalila şi-a făcut meseria,
Capul lul Samson a stat pe genunchii ei
Ca pe-o tipsie
Şi părul lui a fost tuns şi puterea lui
A fost pierdută fără să ştie.

Cînd s-a trezit şi-a vrut să se dezlege
De funiile strînse pe el era tîrziu
Însă povestea sa nu se putea-ncheia
Atîta cît Samson mai era viu.

Lumea mai ştie numai cum i s-a luat puterea,
Dar eu îmi amintesc şi ce urmează
Şi-nfricoşată stau în imensul salon
Aproape de cei doi stîlpi auriţi
Şi-aştept să crească părul lui Samson.

AVEȚI GRIJĂ

Pămîntul țării mele nu este numai ceva din afară,
Pămîntul țării mele este şi-n creierul meu,
Acolo rodeşte bine şi-n anii cînd îl uită,
Şi-n anii cînd îl bate Dumnezeu.

Acolo seamănă cu materia mea cenuşie,
Intens populată de îngeri şi păsări sfinte,
Acolo nimeni nu se bate cu el în piept
Şi nimeni nu-l minte.

Acolo spicele se coc la vreme,
Acolo nu rămîne porumbul necules,
Acolo este loc şi pentru culegători,
De acolo din cînd în cînd ies

Gînduri curate ca fluturii albi
Să fie mai frumos şi afară,
Acolo rămîne din cînd în cînd
Un gol nesfîrşit şi-o durere amară.

E ceva care începe să mă neliniştească,
Mi-e frică pentru mine, se petrec mari schimbări,
Aveți grijă de creierul meu înfierbîntat de durere,
Aveți grijă de pămîntul roditor al acestei țări.

DEȘERT

Atunci cînd unul dintre noi nu va mai fi,
Cînd pentru cel rămas singur va fi foarte tîrziu
Şi va aştepta să se culce pe un pat din tinere ramuri
Între cele două lumi se va face pustiu.

Vom trece prin pustiu cum trece o cămilă
Nu prin urechile acului, ci prin pustiu,
Ne vom spijini pe propriile noastre cocoaşe
Şi vom bea însetați din izvorul viu.

Deşert şi deşertăciune e totul,
Vor spune cei care ne vor vedea,
Dar noi nu vom aştepta să ieşim din deşert
Şi aşteptarea noastră nu va fi grea.

Vom fi doi dromaderi care se caută unul pe altul
Şi vom călca prin nisipul încins fără jale,
Ştiind că deşertul pe care-l străbatem
E singura noastră cale.

UNDEVA ÎN ARDEAL

Undeva în Ardeal, într-o biserică veche,
Am văzut un sfînt care-şi ducea pielea în spate
Şi pielea îşi păstra forma trupului pe care a stat
Şi sfîntul îşi păstra credinţa dinainte de cele-ntîmplate.

Se vedea asta după fruntea iluminată
Şi după coastele goale care păreau să nu-l doară
Şi după faptul că pielea care îi semăna
Nu părea să fie tocmai uşoară.

Undeva în Ardeal, într-o biserică veche,
Am văzut singurul trup pregătit să moară,
Îşi purta sufletu-n spate în propria lui piele
Aşa cum ar purta o comoară.

CALUL

Într-o noapte întunecoasă, pe cînd stam singură
Pe coridorul îngust al acelui spital
Şi mă gîndeam dacă nu s-a mai inventat vreo pilulă
Am auzit deodată un tropot de cal.

Nu ştiam cum să fac să-l opresc,
Îngrozită am coborît scările
Şi în aerul rece al nopţii
I-am pipăit botul umed şi nările.

Dar el a-nceput să urce încet
Ca un om foarte bătrîn
Tîrîndu-şi cu greu copitele roase
Şi firavele urme de fîn

Ce străluceau sub coastele goale
Ca şi cum ar fi fost aurite
Şi m-am uitat la el cum deschide uşa
Şi cum înghite

Florile de muşeţel de pe noptieră.
Gata, a zis, tu nu mai ai nevoie de ele
Şi-apoi a nechezat la fel ca altădată
Şi-a trecut printre cele două perdele.

Era calul nostru mort cu un an înainte
Şi ea se uita după el şi eu nu ştiam ce să zic
Şi mă gîndeam mai departe că nu se poate
Să nu se mai fi inventat nimic.

VIZITĂ

Spitalul se golea, s-a golit,
Din cele zece fete nici una nu mai este
Şi nu mai sînt nici locuri să intre alte fete,
Dar asta este o altă poveste.

Trec prin fața acelui salon,
Să intru, să nu intru în el?
Un cărucior așteaptă la intrare,
Un copil plăpînd ca un miel

Străbate încet coridorul
Proptindu-se în zidul cenuşiu,
Ce ştie el despre toate astea
Şi eu ce mai pot să ştiu?

N-am mai găsit pe nimeni de atunci,
Numai aceeaşi lipsă de confort,
Cobor încet cu liftul cu care
Cînd am urcat cobora un mort.

CHIAR AȘA

E primăvară, e soare,
Nu vreau să fac nimic,
Vreau să mă uit la veverița
Care se joacă în brad
Dar tocmai acum a venit cineva.
Ce-ai mai făcut, zice,
Ce să fac, zic,
M-am bucurat de ziua aceasta.
De ce te-ai bucurat, zice,
De ziua aceasta, repet,
Uitîndu-mă la veverița
Care se joacă-n bradul
Din fața ferestrei mele.
Dar lui nu-i vine să creadă
Și îmi repetă iarăși
Scurt și sec
Ca la un interogatoriu:
De ce te-ai bucurat?
Chiar așa, mă gîndesc,
De ce m-oi fi bucurat?

LEGENDĂ

Stau într-un zid ca Ana lui Manole,
Numai că eu nu sînt Ana, iar cel care m-a zidit
N-a visat nimic niciodată.

El m-a închis într-un zid gata făcut,
În propriul său zid de apărare,
Ca să nu fiu nici înăuntrul hotarelor lui
Nici în afară.

El visează abia acum la sfîrşit
Şi umblă să mă scoată din piatră seacă,
Dar nu mai ştie unde m-a zidit.

MI S-A ÎNTINS O MÎNĂ

Mi s-a întins o mînă
Mare şi puternică
Şi eu nu ştiu ce să fac,
Mi s-a întins o mînă
Şi eu tac
Şi eu plîng în camera mea,
Mi s-a întins o mînă de fier
Şi nu mă pot decide
Să mă spînzur de ea.

TURNUL BABEL

Descoperisem un nou mod de a ne înțelege,
În ciuda limbilor care s-au încurcat,
Şi terminasem de construit Turnul Babel
Şi era-nalt şi bine aşezat.

Cînd, nu ştiu cum, totul a-nceput să se clatine
Şi El însuşi s-a gîndit că e vremea să urce
Spre noi să-ncurce limbile din nou
Dar n-a mai avut ce să mai încurce.

Vorbeam din nou cu toții aceeaşi limbă
Spuneam acelaşi lucru, vreau să zic,
Iar El se uita liniştit cum scandam acelaşi cuvînt
Care nu însemna absolut nimic.

PESTE ACEST NISIP

Pustiu imens şi înfricoşător,
În loc de boabe de nisip
Stau unul lîngă altul milioane de oameni
Care au toţi acelaşi chip.

Peste acest nisip trece din cînd în cînd
Cîte-o cămilă foarte mare
Care o ia de cîteva ori pe cocoaşă
Şi-apoi dispare.

Pustiu imens şi înfricoşător,
Dacă ar rătăci în el neîncetat
Vreme de patruzeci de ani
Nici un popor n-ar putea fi salvat.

FORTEPIANO

Portretul de deasupra pianului
Intrase în lemnul negru și lucios,
Dar pianistul nu știa,
Îi băga degetele-n ochi
Și toată lumea încremenea.

Eu însămi uitasem de toate,
Dar pe cînd muzica mă înălța
Peste această lume, am zărit
Cum portretul căzut în pian
Sta încă neclintit

Ca sabia lui Damocles
Deasupra celui care cînta
Și-ar fi putut să vadă foarte bine
Cum el îi bagă degetele-n ochi
Ca să mă bucure pe mine.

Noroc că nu știa că se afla
Și-n lemnu-acela negru și lucios
Și în salonu-ngrozitor de trist
Deodată am simțit că ar putea
Să scoată limba la pianist.

ACORD FINAL

Voi muri şi nu voi şti absolut nimic despre moartea mea,
Aşa cum despre naşterea mea nu ştiu absolut nimic,
Am deschis ochii am plîns şi am rîs şi am plîns
Îi voi închide şi nu voi avea ce să zic.

Şi totuşi moartea mea este un lucru real,
Mai real decît naşterea, poate,
Simt sufletul ridicîndu-se-ncet ca pe-o culme
Peste golul în care va-ncepe să-noate.

Calcă pe trepte de aer tot mai rare,
E din ce în ce mai departe de trup,
Aud încheieturile scărilor cum trosnesc
Dar nu mă mai tem că se rup.

Cît se mai poate cădea din această vale
În care nimeni nu mai poate trăi altfel
Decît anume pentru trupul său
Şi nici măcar pentru el?

ATÎTA DOAR

Adormisem cu cămaşa de piele pe mine,
Nu permite regulamentul, mi-au spus
Şi m-au ridicat în capul oaselor
Şi mi-au tras-o cu uşurinţă în sus.

Nu m-am mirat că m-au dezbrăcat aşa fără să mă întrebe,
Aveau şi ei obligaţiile lor,
M-am mirat doar că pielea mea subţire
Se desprinsese atît de uşor.

Rămăsese întreagă,
Era o cămaşă sadea,
Dacă ar fi fost puţină lumină
Aş fi putut să cos rîuri pe ea.

Atîta doar că era întoarsă pe dos
Şi eu nu puteam s-o întorc pe faţă;
Atîta doar că nimeni nu se gîndise
Să-mi pună sub pernă un ac şi o aţă.

PRADĂ VISULUI MEU

Pradă visului meu
Eram luată şi dusă pe sus
Fără greutate
Şi parcă era aievea
Parcă simţeam în spate
O gheară înfiptă în carnea mea
Şi nimeni nu mă trezea.

Cînd am deschis ochii
Era prea tîrziu,
Cu pumnii încleştaţi în pămînt
Mă rugam să mai fiu,
Dar cine să m-audă
Cînd nimeni nu mai era viu?

Smerită am început să aştept
Să trec înapoi în somn
Cu mîinile adînc înfipte
În carnea sa
Ştiind că numai acest vis de mort
Mă mai poate salva.

COŞMAR

Întreg oraşul era plin de morţi,
Ieşiseră pe strada principală,
Aşa-mbrăcaţi în hainele de gală,
Pe care cît eşti viu nu prea le porţi.

Treceau rîzînd şi nu-i puteam opri,
Păreau că nu mai înţeleg deloc
Că sînt prea mulţi şi nu mai este loc
Şi pentru cei care mai sîntem vii.

Ne-nfricoşa grozav fantasticul delir
Dar stam şi ne uitam uimiţi, ca la paradă,
Căci fiecare-aveam pe cineva pe stradă
Şi n-am fi vrut să fie închis în cimitir.

ÎNGROPAȚI ÎN PICIOARE

Îngropați în picioare
Ca să ocupăm cît mai puțin loc
Şi el, în fața noastră, îngropat ca şi noi,
Neştiind că mîna cu care ne-amenință
E putredă pînă la os.

Şi măcar de-ar fi osul domnesc,
De-ar rămîne sigur şi după aceea
Pe locul pe care l-am aşezat
La vremea cumplitei restrişti.

Dar cine ştie dacă mai tîrziu
Nu va trece peste el ca peste nimic
Tot acest şir nesfîrşit
De oameni îngropați în picioare
Ca să ocupe cît mai puțin loc.

VEȚI SPUNE CĂ TOTUL S-A TERMINAT

Veți spune că totul s-a terminat, foarte bine,
Asta înseamnă că poate să-nceapă totul din nou,
Dar eu aş vrea să se-ntîmple ceva anume,
Bunăoară să iasă un mort din cavou

Cu zîmbetul pe buze, să se mai sperie lumea puțin
Şi de un lucru bun în care nu mai credea,
Dar cine-ar mai trece vreodată prin cimitire
Dacă un mort oarecare ar învia?

Aşa ne mai putem ascunde măcar acolo,
Cîtă vreme ne vom mai putea ascunde,
Dar cîți vom mai avea loc în cimitirele acestui oraş
În care venim de oriunde

Şi n-avem nici măcar un mort al nostru
Care să poată să ne ia
La el cînd totul se va fi sfîrşit?
Iar dacă nimeni nu va învia

Va veni o vreme cînd morții nu vor mai încăpea
În perimetrul strîmt al lor şi vor ieşi
Şi vor trece-n viteză pe Calea Victoriei
Apărați de cordoanele celor vii.

O CRIMĂ SĂVÎRȘITĂ PE STRADA PRINCIPALĂ

O crimă săvîrşită pe strada principală,
În amiaza mare, o crimă oribilă
Şi nimeni nu plînge şi nimeni nu strigă
Şi nimeni nu pune mîna pe criminal.

Eu însămi stau aici şi scriu versuri,
Ca şi cum versurile mele ar putea opri
O crimă ce se face pe strada principală
În plină zi.

O, cînd voi lăsa totul la o parte
Să ies în stradă şi să strig cît pot:
S-a petrecut o crimă, puneți mîna pe criminal,
Puneți mîna pe mine, complicele.

NU POT SĂ MĂ PLÎNG

Nu pot să mă plîng de foame,
Hrana mea din ceruri vine,
Dar mi-e teamă pentru zeul
Ce se va hrăni cu mine.

Sînt prea neagră, sînt prea tristă
Jertfa mea poate să-i pară
Şi mai slabă decît este
Şi mai rea şi mai amară.

Sîngele-ar putea să-l verse
Într-un cîmp frumos cu maci,
Carnea ar putea rămîne
Să se-mpartă la săraci.

RUGĂ

Pe regele Oedip îl ducea de mînă fiica sa Antigona,
Pe regele Lear, Cordelia, cea alungată
Din împărăția lui că nu l-ar fi iubit îndeajuns,
Pe tine aş putea să te duc eu, tată,

Pe mine nu ştiu dacă se va găsi cineva
Să mă-nsoțească-n momentul acela oribil
În care ochiului meu i se va ascunde totul,
Pe noi toți ştiu bine că va fi imposibil.

O, Doamne, nu orbi tot neamul meu deodată,
Ia-ne din doi în doi şi mai amînă
Sfîrşitul tragediei, lasă-i la fiecare
Pe cineva să-l ducă-ncet de mînă.

PASTEL

E seară. E iarnă. E frig.
Sînt singură. Tremur. Mi-e teamă.
În capul meu iar se petrece
Aievea o moarte de seamă.

A mea, sau a ta, sau a lui,
A ei, sau a lor, mi-e tot una,
Pe valea aceasta-nghețată
De moarte se-apropie luna

Încet, ca un cap atîrnat
De-un pom ce se clatină-n cer
Și-mi scutură chiar în odaie
Coroana albită de ger.

TRECUSE MIEZUL NOPȚII

Trecuse miezul nopții gîndindu-mă la tine,
Odaia se răcise în viscolul ce vine
Pe sub această ușă prin care vezi afară,
Totul se luminase, aproape să dispară

În albul iernii care îmi străbătea pereții
Să nu uit cîtă vreme am așteptat nămeții
Cînd în singurătatea aceasta ce m-apasă
Ceva a mișcat umbrele prin casă.

Nu ordonat cum mișcă de la o vreme tot,
A fost o-nvălmășeală din care-am vrut să scot
O siluetă neagră ce poartă-ntreaga vină
Sperînd să iasă totul la lumină.

Dar n-am putut, era o umbră lunecoasă
Și ascuțită ca un fel de coasă
Cu care cineva de sus cu gînduri sumbre
Cosește noaptea celelalte umbre.

O AURĂ DE GER

Viscol peste zăpezi, o aură de ger
Se învîrteşte-n aer din ce în ce mai sus,
Mă uit încremenită pînă a treia zi
Cînd se înalţă către cer Iisus.

L-aşteaptă Tatăl Său şi-a vrut să urce iarna,
Dar eu nu-l mai zăresc, sub aura de ger,
Trupul Lui sfînt a dispărut pe drumul
Pe care o pornise către cer.

Va sta aici cu noi şi îşi va duce crucea
Pe muntele acesta pe care îl văd iară
Între cei doi tîlhari şi se va înălţa
Abia la primăvară.

ÎN MULTE FELURI POATE SĂ VINĂ

În multe feluri poate să vină moartea,
Se moare încă de foame, se moare de frig şi de sete,
Se moare înecat, se moare pe scaunul electric,
Se moare pe scaun, se moare pe îndelete

După o grea şi lungă suferință,
Se moare-atunci cînd nici nu te gîndeşti,
Se moare cînd ți-e lumea mai dragă,
Se moare cînd nu vrei să mai trăieşti

Se moare pe pămîntul pe care stăpîneşti totul,
Sau undeva la mii de kilometri distanță,
Numai să nu mori deloc nu se poate
Şi asta îmi mai dă o oarecare speranță.

În altă lume, în altă viață, în alt vis
Ceva mai apropiat de himera
Îndelung urmărită, sau în propria mea moarte
Care oricum va schimba puțin atmosfera.

SENINĂTATE

Încă un om își duce crucea-n spate,
Senin de parc-ar duce-un sac la moară,
Și toți îl urmărim cum intră-n cimitir
Și nimeni nu se-nfioară

Că și-a scris singur numele pe piatră
Și că-și va însemna cu ea pămîntul verde,
Abia plătit, de parcă i-ar fi teamă
Că altfel în curînd l-ar putea pierde,

Așa cum l-a pierdut pe celălalt;
Încă un om senin de tot apucă
Spre locul lui, ducînd în spate crucea
Pe care toată viața a învățat s-o ducă.

DORMEAM LÎNGĂ-ACEL MUNTE

Dormeam lîngă-acel munte ce nu mai e urcat
Şi toţi visam deodată acelaşi vis urît,
În care cineva ne-a coborît
Tocmai acolo unde eram cu-adevărat.

Ne bucuram că încă mai sîntem atîrnaţi
De stîncile albastre şi preamăream supuşi
Frînghiile în care eram puşi
Să aşteptăm pînă vom fi salvaţi.

Numai cînd ne rodeau pînă la os
Ne căţăram pe ele încet încă o dată
Dar ori se adîncea prăpastia căscată,
Ori cineva de sus ne tot lăsa în jos.

Dormeam lîngă-acel munte ca lîngă-un paradis
Pierdut, în care lumea aceasta vinovată
Nu mai putea s-ajungă pe jos ca altădată
Şi încerca să urce pe sforile din vis.

AȘ PUTEA SĂ MĂ BUCUR

Munte-nsorit aş putea să mă bucur de vară,
Aş putea să mă bucur de viață, aş putea urca
Pînă dincolo de zona aceasta întunecoasă,
Pînă dincolo de umilința prin care-am trecut cîndva.

Dar după această umilință ce mai poate să fie
Decît un alt vis searbăd de înălțare
Și-un urcuş iluzoriu și un ceas de odihnă
Și-o nouă umilință și mai mare.

Să urce cine vrea, eu nu mai vreau să urc,
O febră cumplită se simte în carnea mea,
De suflet nici nu vreau să mai vorbesc,
El de mai multă vreme aşteaptă să stea

Nepăsător la tot ce se întîmplă
Și pe acest pămînt şi-n lumea lui cerească,
El de mai multă vreme se lasă dus cu greu
De trupul care nu se-ndură să se oprească.

ÎNGERUL MORȚII

L-am văzut printre gene pe Îngerul Morții,
Cel mai slăvit dintre îngerii Domnului,
S-a uitat pe furiş la mine şi m-a lăsat
În voia somnului.

Ceilalți îngeri îşi vedeau de-ale lor,
Fiecare păzea pe cineva,
Numai îngerul meu de pază
Nu ştiu pe unde umbla.

Mi-era mai frică decît orişicînd,
Vroiam mai mult ca orişicînd să exist
Şi tocmai atunci s-a arătat îngerul meu de pază
Îmbrăcat în haine de polițist.

I-am văzut bine arma, lucea prin întuneric
Cînd se plimba nervos prin fața porții
Şi m-am trezit strigînd înfricoşată:
Nu l-ați văzut cumva pe Îngerul Morții?

CIMITIRUL VESEL

În noaptea asta lungă cînd stau încremenită
Asemeni unui mort dus de curînd
În cimitirul vesel din Săpînța
Pe care eu nu-l pot privi rîzînd;

Cînd ceilalți poate-s veseli, sau poate li se pare,
Cînd încă pot plăti modesta sumă
Să-și cumpere și crucea potrivită
Pe care nu știu cine a incrustat o glumă,

În noaptea-ntunecoasă și nesfîrșit de lungă
Eu încă mai visez o zi în care
Din cimitiru-acesta mai vesel decît este
Un om va ieși-ncet cu crucea sa-n spinare.

O ALTĂ ZI

O altă zi ca toate celelalte,
Şi cît de mult aşteptam o schimbare,
Măcar a vremii, sau măcar a mea,
Sau a acestor calendare

Pline de zile fără sfinţi
Şi fără părinţi şi fără noroc,
Pe care le petrecem împreună
Pe străzile pe care nu mai e loc

Pentru acel mers normal înainte,
Aşa cum a fost cîndva, la-nceput,
Adică pentru a face liniştit un pas după altul
Fără să-ţi spună nimeni cum trebuie făcut.

CĂLDURILE VERII S-AU DUS

Căldurile verii s-au dus. E tîrziu,
Tu ești mai departe de lumea aceea pură
În care te-am văzut fără să fii,
Eu simt mai mult nevoia de căldură.

Dar totul începe să nu mai fie așa cum era,
Pămîntul pare trist și-nsingurat,
În prăpastie cad frunze și oameni
La care nici nu te-ai fi așteptat.

Pe muntele închis cu sîrmă e pustiu,
Toamna e galbenă ca un obraz de ceară,
Sufletul meu ar vrea să fie îngropat
Și să răsară iar la primăvară.

PASTEL

A venit și toamna care-ntîrziase,
Putrezește-n ploaie și ce-a fost în vară,
Simt pe pielea mea cum orice picătură
O să lase urme ca un colț de fiară.

Oricît ți se pare că ai fi departe
Viața nu te lasă să te-nchizi în vise,
Am încuiat ușa, am închis fereastra,
În odaia rece rîndurile scrise

Strîmb, ca pe-o cutie prăfuită-anume
Într-un loc în care altfel n-ai cum scrie
Ce mai e cu tine, parcă-ar aștepta
Să se-ngroape singure-n hîrtie.

UN AER GREU

Un aer greu apasă iar pe lucruri
Puse-n odaia mea altfel decît le ştiu,
O schimbare de-o zi, o ordine nouă
Şi frig şi întuneric şi pustiu.

De foarte multă vreme nu am făcut nimic,
Încerc să scriu ceva, dar nu se poate,
Ce praf şi pulbere se face-ntruna
Pe masa mea de lucru şi pe toate.

Aş vrea să aranjez din nou ca altădată
Si să visez din nou; cu un cumplit efort
Pe hîrtia îngălbenită am aşezat
Un gînd care s-a născut mort.

GÎNDURI AIUREA

Gînduri aiurea, scrise la miezul nopții,
Pe masa asta pe care toc și zarzavat
Și carnea lui de iepure de casă
Și tot ce mai poate să fie tocat

La un loc cu, în timp ce, în mașinăria
Ce se-nvîrtește pe zi ce trece mai greu,
La azilul de noapte, în bucătăria
Pe care mi-am zugrăvit-o chiar eu,

Albă, aseptică, anacronică,
Și totuși foarte, foarte necesară
Dacă încă mai ai ceva de spus
Și nu te-ai deprins să scrii în cămară,

Sau în lift, sau așa, în general,
Indiferent de toată harababura
În care se amestecă și-acel ce toacă
Și tocătura

De zi cu zi și sosul și condimentele
Acestea vitale care țin loc de,
În vreme ce eu stau la masă și tremur
Și încă mai scriu versuri și nu știu pentru ce.

ACESTA E CAPUL MEU

Îmi luasem capul în propriile mele mîini,
Îl pipăiam să aflu dacă era întreg,
Îmi găsisem ochii şi gura acolo unde au fost
Şi începusem să înţeleg

Cu ajutorul inimii care încă bătea
Că nimic nu părea nelalocul lui,
Mă-nfăţişasem de bunăvoie cu el,
La praznicul acela al dumnealui,

Acesta e capul meu, îi spuneam,
Şi vocea mea era nespus de gravă
Şi mă miram eu însămi că mai puteam vorbi
Şi ridicasem glasul de pe tavă.

PASTEL

E primăvară, astenia e-n floare,
Cine trebuie să moară acum va muri,
Dacă n-a înflorit încă
Mormîntul tatei va înflori.

Mama a pus flori de tot soiul
Ca să mai treacă timpul cumva,
Mie îmi încolțește din nou un gînd
Care mă va costa.

Nu pot să mă opresc la asta acum,
Un vînt de primăvară începe să cearnă
Cuvintele deocheate ale unei femei
Care-a înnebunit peste iarnă.

AȘ FI PUTUT SĂ VIN

Aş fi putut să vin cu voi la cină
Uitînd vînzarea care-avea să vină,
Dar am văzut că toți stăteați la pîndă
Ştiind care e prețul şi neputînd afla
Cine pe cine trebuia să vîndă.

Acuma cînd vînzarea ține loc
De tot ce ar fi trebuit să fie
Numai Pilat îşi joacă rolul său
Spălîndu-se pe mîini, deşi el ştie
Că de la marea taină lipsise chiar Christos
Şi i s-a dat în loc un păcătos.

Voi vă uitați descumpăniți la Iuda
Care şi-a luat arginții şi se duce
În timp ce păcătosul vîndut a fost uitat
Şi trupul lui a putrezit pe cruce.

CU MORȚII NU TE MAI POȚI JUCA

Cu morții nu te mai poți juca,
Sînt prea așezați, sînt prea fără humor,
Își iau prea în serios existența,
Sînt prea stăpîni pe destinele lor.

Sînt prea săraci să mai piardă ceva
În fața noastră, a celor vii,
Ei nu se mai pot vinde pentru nimic în lume,
Cu ei nu se mai pot plăti datorii,

Cu ei nu se mai poate face nimic,
Ei nu mai pot primi nici o osîndă
Și nici o înălțare de pe acest pămînt.
Cum ați putea să-i faceți să se vîndă

Din nou pentru un loc mai confortabil?
Pe scara asta veche, definitiv urcată,
Ei au plătit cu tot ce se putea plăti
Egalitatea care le-a fost dată.

SPUNE-MI TU, TATĂ

E toamnă, e senin,
Prin fereastra mea se vede pădurea
Cu frunzele roșii
Care nu peste mult au să cadă
Și eu mă uit la ele
Cum atîrnă
Ca limbile unui popor
De spînzurați.
Spune-mi tu, tată,
Ce e cu poporul acesta
Și de ce stă el în fereastra mea
Și scoate limba la mine.

PASTEL

E primăvară, stau într-un cîmp înflorit,
Mă bucur că sînt liberă, că pot
Să stau aici, asemenea unui țăran
Îngropat în grădina lui cu casă cu tot.

Îmi așez pe hîrtie un gînd greu de admis
Cu iluzia că aș fi încă un om viu,
Un vierme umblă liniștit ca printr-un cadavru
Prin paginile cărții la care scriu.

ÎNTOARCERE

Ne-ntorsesem, nu mai era nimic din ceea ce este acum,
Mă luase fără să vreau somnul
Şi începusem să mă încerc singură
Aşa cum m-ar fi încercat Domnul.

Tata era încă viu, munceam din greu
Pămîntul nostru care nu prea rodea
Şi ți-am adus o jertfă din semințele lui
Şi așteptam să te bucuri de ea.

Ştiam totuşi că tata murise demult
Şi c-adusesem jertfa aceasta pentru el,
Cînd am simțit deodată nările tale tremurătoare
Tînjind după mirosul de carne de miel.

Ne-ntorsesem în alte vremuri, trecusem demult
De patruzeci şi opt şi de Turnul Babel
Şi mirosea a carne friptă de miel şi-ncepuse
Să-mi fie frică pentru fratele nostru Abel.

COȘMAR

Cineva mă îmbia cu imaginea învierii,
Stam încremenită și mă uitam în sus
La viața mea care abia începea
După ce m-au dus

Pe umerii a patru tinere roabe
Care mai întîi m-au scăldat și m-au uns
Cu mirodenii, ca să-ți placă ție
Trupul meu proaspăt, abia străpuns

De tăișul rece al coasei
Cu care nu moartea cosea,
Ci mama mea rămasă singură
Pe cînd tata trecea

Strălucitor în hainele lui de mire
În care avea să petreacă
Tot ce mai petrecuse odată
Și nu puteam să îl opresc să treacă.

LINIȘTE

Linişte, Iisus a fost îngropat,
Pămîntul n-a fost încă dat la o parte,
El însuşi nu mai crede acum că Tatăl Lui
Stă şi-L aşteaptă undeva departe.

Simte pămîntul îndesat şi greu
Pe trupul care încă sîngerează
Şi plînsul dulce al unei femei,
Dar i se pare totuşi că visează

Cum pluteşte încet către cer.
Înălţarea nu este decît un vis
Iar tatăl un necunoscut spre care
N-ar mai putea să stea cu ochiul deschis.

Norocul Lui a fost că a murit,
Norocu-acestei lumi cum ar putea să fie
Altfel, cînd Tatăl nostru care se află-n ceruri
N-aşteaptă lîngă El o fiinţă vie.

CU SPAIMĂ ȘI CU ÎNTRISTARE

Cu spaimă şi cu întristare aştept sfîrşitul
Acestei zile în care şi ultima speranță se duce
Şi ea aşa cum s-au dus toate.
Nimic nu mă leagă de ce se petrece acum,

Nimic nu mă leagă de întuneric,
Cu spaimă şi cu întristare mă uit
Cum umblă morții prin poezia noastră
Ca printr-o țară a nimănui.

Mă lupt cît pot şi încerc să le smulg
O palmă de pămînt, mă lupt cît pot,
Să nu uit că am fost blestemată
Cu sudoarea frunții să îmi cîştig pîinea.

Toată noaptea am arat şi am semănat,
O, Doamne, ce-aş mai putea să fac eu,
Acum, cînd un bob de grîu se uită la mine
Din pămînt, asemenea unui mort.

COŞMAR

Cineva îmi săpase groapa, era adîncă şi neagră,
Mă aşezasem în ea cu un fel de nădejde ciudată,
Ce săpătură perfectă, mă gîndeam,
Pentru mine nu s-a făcut niciodată

Un lucru atît de fără cusur;
Toţi cei veniţi la înmormîntarea mea
Puteau privi cu uimire pereţii ei drepţi
Şi mă puteau invidia

Aşa cum nu m-au invidiat niciodată;
Mă uitam în sus cu luare aminte,
Ştiam că nu am voie să spun nici un cuvînt,
Stăteam aşa, gătită şi cuminte;

Ce m-am cuminţit, îmi spuneam fără să vreau,
Şi deodată mi s-a făcut foarte frică
De cuminţenia în care aşteptam
Şi de vocea aceea peltică

Aproape-năbuşită de pămîntul
În care îmi era din ce în ce mai frig;
Nu sînt eu mortul acesta, îmi spuneam speriată
Nu sînt eu mortul acesta, începusem să strig.

ERAM O FAMILIE

Eram o familie de morți foarte modești
Care nu se-ntindea mai mult decît se putea,
Așteptam închiși în sicriele noastre strîmte
Și numai cîte unul dintre noi mai rîdea

Cît îl ținea gura lui strînsă și după aceea
Ca să nu rămînă deschisă;
Eram o familie moartă de moarte bună
Și totuși proscrisă,

Ne făceam stagiul la munca de jos:
Eu săpam, tu săpai, el săpa
Și groapa se adîncea văzînd cu ochii,
Nimeni nu mai era

Acolo unde fusese pus.
O, mă gîndeam, dacă noi între noi,
Nu ne mai pot spăla
Nici aceste ploi

Care parcă nu se mai termină.
O, mă gîndeam, dacă nici măcar ele,
Acum, cînd stăm cu mîinile pe piept,
Toate balsamele Arabiei nu pot să spele

TOTUL MĂ OPREȘTE SĂ STRIG

Totul mă oprește să strig
Cu moartea pre moarte călcînd
Capul meu retezat este încă
Singura mea certitudine.

El șade întreg și rotund
Pe masa voastră cea mare
Unde a fost adus cu seninătate
Ca ultimul fel de mîncare.

Ochii deschiși ca niciodată
Se uită cu atenție în gura
Neantului negru în care
E dat mereu de-a dura

Încă de pe cînd această petrecere
Care nu se mai sfîrșește odată
Nu apucase să degenereze
Într-un oribil scandal.

DIN NOU ÎN PIAŢA PUSTIE

Din nou în piaţa pustie în care am stat şi am plîns,
Cu alte deznădejdi şi cu alte vise
Şi cu aceeaşi cruce putrezită
Care ne-aşteaptă-acolo cu braţele deschise.

Să ne apropiem cu pîine şi cu vin,
Nu s-a schimbat nimic şi e aceeaşi jale
Şi morţii-nfometaţi înghit din ce în ce
Mai greu coroanele oficiale.

MELANCOLIE

Încremenire de trupuri tinere într-o mişcare
Către ceva care nu se mai vede. N-a fost să fie,
Îmi spun şi cuvintele se îngroapă în mine
Ca-ntr-un pămînt al nimănui.

Cineva pune deasupra o lespede grea.
Pe ea nu-i nici un nume. Mormîntul cuvîntului
Care nu ajunge la ţintă; mormîntul pur şi simplu
Învăluit în cea mai neagră uitare.

Au putrezit cele patru scînduri,
Cele patru mîini şi cele patru picioare ale monstrului
Care a înviat a treia zi. Sînt singură
Şi mă gîndesc că noi toţi sîntem fiii

Aceluiaşi mare dezastru. Sînt singură
Şi mă uit la voi cum vă bateţi pentru întîietate
Peste cei o mie de morţi care nu mai sînt
Avuţi în vedere de nimeni.

ÎNTRE CELE ȘAPTE MII DE RĂZBOAIE

Între cele şapte mii de războaie,
Cu dragoste definitivă, V. M.
Îmi scria pe ultima lui carte
Şi nu ştiam că e ultima lui carte şi că îmi scrie

Cu dragoste definitivă, între cele şapte
Mii de războaie cu sine însuşi
Şi cu cei cărora ne recita încă o dată
Ultimul său poem, spunînd că s-a terminat,

Că a doua zi la orele şase fix... şi făcînd un semn
Spre acel loc de răscruce unde venele lui de la mînă
Se întîlneau ori se despărțeau, cine poate să ştie
Ce fac bietele vene ale poetului, atunci cînd el

Ajunge să îşi fixeze cu atîta exactitate ceasul
Şi să-l anunțe senin, într-o lume indiferentă în care
Nimeni nu pare dispus să-l mai asculte
Nici măcar aşa, în virtutea obişnuinței.

MĂ UIT ÎN SUFLETUL TĂU

Mă uit în sufletul tău desprins de trup
Şi ajuns în miezul nopţii la mine-n odaie,
E trist, e obosit, e singur,
Nu e-nvăţat să umble fără straie

De carne şi de oase, nu e-nvăţat
Să se uite cineva drept în el,
Şade în faţa mea şi luminează
Şi tremură ca un miel.

Îi dau drumul prin întuneric
Şi pluteşte pe ape
Şi se întoarce spre trupul
În care nu mai încape.

RĂSCUMPĂRARE

Dinspre pămînt se-nalță spre ceruri fumul jertfei
Răscumpărînd păcatul cu un miros plăcut,
De n-ar fi rămas golul din pieptul lui Adam
El nici nu mai ştia că Eva s-a născut

Din coasta lui şi a umblat o vreme
Acoperită numai cu o frunză
Printre şacali şi îngeri de care-abia aflase
Nevoia femeiască să se-ascunză.

Acuma şapte roabe o-mbracă în mătăsuri
Şi alte şapte roabe i le scot,
Pe cînd acelaşi şarpe s-apropie de dînsa
Şi o îndeamnă încă deşi ea ştie tot.

Dar Dumnezeu văzînd de sus ce se petrece
Şi blestemînd din nou pe şarpele infam,
Face-napoi din Eva o coastă bărbătească
Şi-o pune să se-ntoarcă la pieptul lui Adam.

UN PUNCT DE SPRIJIN

Eram moartă, dar puteam încă să umblu
Pe pămînt şi pe ape şi o altă moartă
Umbla pe dedesubt cu invidie
Şi începuse să mă tragă în jos.

Înotam cu greu prin apele închegate,
Tîrînd-o încet către celălalt mal,
Aşa cum şi ea mă tîra pe mine
Şi aşteptam să se decidă care pe care.

Eram moartă, dar puteam încă să umblu
Şi cealaltă moartă se agăţase de mine,
Cu nădejde, aşa cum mă agăţasem şi eu de ea
Căutîndu-mi un punct de sprijin.

SINGURĂ ÎN NOAPTE

Singură în noapte, linişte deplină,
Luna doarme-n ceruri, apa în izvoare,
Gîndul meu în craniul aruncat în lume
Şi călcat aiurea în picioare.

Nu mai ştiu de nimeni, doar un vis străin
Bîntuie prin noaptea lungă şi pustie,
Căutînd un suflet în care să intre
Să se încălzească şi să-nvie.

Îi aprind lumina pe care am stins-o
Să găsească singur uşile deschise
Ca să nu se piardă şi să-i dea o noimă
Sufletului nostru părăsit de vise.

O ZI SENINĂ

Soare, cînd nu mai credeam că o să mai fie,
O zi senină, un suflet senin,
Două suflete care s-au întîlnit la răscruce
Şi stau liniştite la soare.

Şi eu, trecînd pe lîngă ele încet,
Să nu fac zgomot, să nu fac umbră,
Să nu las impresia că aş avea dreptul
Mai mult decît ele să calc pe pămînt.

Şi ele, uitîndu-se cu mirare
La pielea mea tăbăcită, la carnea mea vie,
La oasele mele subţiri, la creierul meu
Care începe să clocotească. Şi ele uitîndu-se,

Fără prea mare atenţie, fără prea mare discreţie,
Uitîndu-se aşa, pur şi simplu,
Ce să facă şi ele, bietele suflete,
Dacă tot au ieşit la soare.

DIN CERUL VERDE-ALBASTRU

Pomul din mijlocul cîmpului începe să înmugurească,
Din cerul verde-albastru dau îngeri şi sfinţi,
Maica Domnului tot tînără şi frumoasă
Se uită la ei cît sînt de cuminţi.

Unde o fi vremea cînd Sfîntul Gheorghe
Mai ştia că el trebuie să înfrîngă balaurul,
Unde o fi vremea cînd Îngerul Domnului
Ar fi putut să ia taurul

De coarne, chiar dacă ştia dinainte totul?
E o linişte care nu prevesteşte nimic bun,
Noroc că a ieşit cineva cu carnea sa putredă
Din groapa săpată anume sub prun

Ca să nu uităm locul. Noroc că a ieşit cineva
Din groapa sa cenuşie pînă afară;
Cu un miros şi mai adînc al morţii
Am intrat cu toţii în primăvară,

Numai unul, doi, trei, patru, cinci
S-au suit în pomul stingher
Înfipt în inima acestui cimitir
Şi se uită la mine din cer.

RUFELE MORȚILOR

În zori am văzut întinse pe culme
Rufele morților, neputrezite încă,
Spălate de carnea pe care au stat
În apa cea mai limpede şi mai adîncă.

Mă uitam la o cămaşă decolorată,
E cămaşa tatălui tău, îmi spunea
Pasărea albastră a cerului
Care tocmai se așezase pe ea.

Am împins cu mîna mea zburătoarea
Pe ulucile vechiului gard
Să nu i se aprindă aripele
De la aceste lucruri care ard

În lumina la care au fost scoase
Dinadins de o mînă divină
Şi întinse înainte de a se face ziuă
La noi în grădină.

MĂ UIT PRIN CEAȚĂ

Mă uit prin ceață și încerc să te văd
Cerul meu de cristal,
În care îngerul păzitor șade ca pruncul
În spirt, la spitalul municipal.

Vin învățăceii și se uită la el cu lupa,
Încearcă să afle de ce îl port
În cap, așa cum l-aș purta în pîntec
Dacă nu ar fi mort

De moarte bună. Vin învățăceii
Și-ncerc să iau totul de la-nceput
Și învăț de la ei cum este cu îngerul meu
Pe care abia l-am născut

În ceața asta întunecoasă și rece,
În care toate lucrurile sînt
Îngropate de la bun început
Și în cer ca și pe pămînt.

DIN NOU VIDUL

Din nou vidul de putere, din nou
Vidul acela pur şi simplu care tot creşte
Şi-n ceruri în urma căderii noastre,
Din nou şarpele blestemat care se tăvăleşte

În faţa femeii şi aşteaptă să fie strivit
Cu-aceeaşi patimă şi-aceeaşi disperare,
Din nou coasta bărbatului din care a fost ea făcută
De însăşi mîna Lui şi ne apare

Deasupra celorlalte coaste rupte,
Peste pămîntul negru, proaspăt săpat,
Din care ne-am dezgropat unii pe alţii
Şi în care ne-am îngropat

Din nou între noi, cu mult mai adînc,
Aşa, fără nici un fel de motiv,
Sau fiindcă oricum eram îngropaţi de la sine
Aproape definitiv.

ÎN OGLINDA MEA ABURITĂ

Totul a fost pregătit, moartea îşi spală părul
Şi îl piaptănă în oglinda mea aburită
Din care argintul începe să curgă,
Cineva cască gura să îl înghită

Dar nu reuşeşte, cineva cască gura
În care lumea ar putea să încapă
Cu imaginea ei cu tot şi mi-e frică
Să intru din nou în această apă

Tocmai acum moartea îşi spală părul
Şi îl desparte printr-o cărare dreaptă
Care taie în două tigva ei asimetrică
Şi oglinda în care m-aşteaptă.

ÎNTR-O AŞTEPTARE APĂSĂTOARE

Azi nu mai scriu versuri, nu mai visez,
Nu mai tremur, nu mai plîng, nu mai sînt,
Într-o aşteptare apăsătoare m-am îngropat
În mine însămi ca într-un mormînt.

Coboară un înger în el şi mă caută,
Nu mă găseşte şi crede că-am înviat,
Doamne, cît de naivi sînt şi îngerii ăştia
Care de-atîta vreme nu au aflat

Că nu învie morţii, e în zadar (copile),
Oricîtă speranţă, oricîtă îndoială, oricît
Ar plînge mironosiţele în acest cimitir
În care mi s-a făcut urît

Să tot ascult plînsul lor care nu se mai termină,
Să tot încerc să ies din acest noroi,
Să tot dau la o parte lespedea asta grea
Pe care nu ştiu cine o pune înapoi.

SUMAR

culegere și paginare
adisan computer srl

Tipărit la Curtea Veche S.R.L.
Telefon: 684 10 95/204, 147; 781 33 81
Tel./Fax: 311 18 17

I-au apărut de asemeni două ediţii bilingve: *Peste zona interzisă/A travers la zone interdite*, 1984 (versiunea franceză de Annie Bentoiu); *Peste zona interzisă/Across the forbidden zone*, 1985 (versiunea engleză de Dan Duţescu). • În 1995 i-a fost tipărit în Suedia volumul *Skärseldsberget* (Muntele-purgatoriu), într-o versiune semnată de Gabriela Melinescu, Agneta Pleijel şi Dan Shafran. • Grupaje semnificative din poemele sale s-au publicat în reviste şi antologii din: Elveţia, Italia, Egipt, Franţa, Austria, Irlanda, SUA. • La rîndul său a tradus, în colaborare, din poezia lui Hans Magnus Enzensberger, *Sfîrşitul bufniţelor*, 1974. • A semnat trei volume de eseuri şi publicistică: *Vina tragică (Tragicii greci, Shakespeare, Dostoievski, Kafka)*, 1978; *Călătorie spre mine însămi*, 1987 (Premiul Asociaţiei Scriitorilor din Bucureşti); *Crimă şi moralitate*, 1993 (Premiul de Excelenţă al Centrului Cultural de la Slobozia; Premiul Uniunii Scriitorilor). • La 15 ianuarie 1996, în Catedrala Uspenia de la Botoşani, i-a fost decernat Marele Premiu Naţional „Mihai Eminescu" pentru întreaga activitate.

COLECȚIA DE POEZIE ROMÂNEASCĂ

Istovitoare pentru întreaga națiune, iar pentru literatură sterile pînă la exasperare, deceniile imediat postbelice păreau să fi distrus speranța în posibilitățile limbajului artistic de-a reveni la propria lui vocație. Și totuși, după trecerea lor, în punctul de vîrf al uneia dintre cele mai grotești dictaturi, în care pînă și regula encomiastică a fost livrată unui primejdios și unanim prost gust, o mînă de poeți, unii din ei abia ieșiți din adolescență, au refăcut legăturile cu marea poezie românească, ridicîndu-se la înălțimile ei și întrecînd-o, adeseori, în puritate și îndrăzneală. Cum a fost posibil un asemenea miracol rămîne exegetului de mîine s-o deslușească. O certitudine, deocamdată, este că poeții acestei colecții au refuzat strict condiția ancilară, găsind mereu mijloacele de-a ieși în apărarea principiului estetic. Ei reprezintă o dovadă că virtutea spiritualității românești de a-și răscumpăra ceasurile de slăbiciune și amuțire este vie — și o garanție că poezia veacului viitor are cu adevărat pe ce se sprijini.

I.S.B.N. 973-97343-7-5

în contul Uniunii Scriitorilor